

KOMMUNISTISK POLITIK

HUSK NÜRNBERG!

Nr. 4

7. årg.

2003

15. februar -

28. februar

Støttepris 12 kr.

TEMA: FREDENS FJENDER

Stop krigsforbryderne! s. 2 ● Kampen om FN og NATO s. 3 ●
Bush og Powell vil have krig s. 4 ● Fogh og profitstøtten s. 6 ●
Novo outsourcer s. 8 ● LO og Irakkrigen s. 9 ● Wienerbrød eller dagpenge s. 10 ●
En verden mod krig s. 12 ● Palæstina-fredsvagterne beretter s. 14 ●
Foghs næste mål s. 16 ● Den fabrikerede og den virkelige Irak-krise s. 18 ●
Hysterisk skrål om islamister s. 20 ● Debat s. 22 ● LO-nej til krig s. 24

TILLÆG: FREMAD!

STOP Krigsforbryderne!

Der kan sættes tal på omkostningerne i menneskeliv, før en krig bliver udløst. Pentagon gør det, de ansvarlige regeringsledere kender tallene. Britiske læger har advaret verdensoffentligheden om, at USA's og krigskoalitionens krig mod Irak vil medføre 260.000 døde. En efterfølgende borgerkrig, som forberedes af USA, der er ved at optræne 3000 irakere i Ungarn, sættes til 200.000 døde mere. Dertil kommer 500.000 sårede og mindst 900.000 irakiske flygtninge.

Også USA forbereder sig på høje tabstal. Ifølge den engelske avis Daily Mirror (10.02) siger ærkebiskop Renato Martino, at 100.000 ligposer og 6000 kister i hemmelighed er blevet leveret til den amerikanske Sigonella-base nær Catania på Sicilien for knap to uger siden.

- Amerikanerne forventer et stort antal dræbte. Det er derfor at der er sendt så mange ligposer og kister til basen, siger han.

Får den enorme internationale antikrigsbevægelse, ikke stoppet krigen, før den begynder, vil verden blive vidne til rædsler uden lige. Pentagon har afsløret, at krigen vil blive gennemført som en lynkrig med indsættelse af et overvældende antal bomber og raketter. Den første dag vil kampfly og skibe affyre mellem 300 og 400 krydsermissiler. Det er flere end der blev affyret under hele den første Golf-krig, der varede fyre dage. Næste dag vil yderligere 3-400 krydsermissiler regne ned over et land, som ikke har midler til at kontrollere eller forsvare sit eget luft- rum. Sprængkraften overgår Hiroshima-atombombens.

- Det blotte omfang af dette er aldrig før set, aldrig over- vejset før, sagde en Pentagon-officer til det amerikanske CBS. 'Der vil ikke findes et sikkert sted i Bagdad'.

USA vil få afprøvet en ny generation af dræbervåben og en ny militærstrategi. Den kaldes "Shock and Awe" – bedst over- sat til 'Skræk og Rædsel'. Våbenarsenalet kan vise sig at rumme atombomber. USA har på forhånd erklæret, at det ikke vil afholde sig for at bruge dem.

Ligesom Hiroshima og Nagasaki-bombningerne (der er ustraffede krigsforbrydelser) var et signal til verden – og ikke mindst den socialistiske Sovjetunion - om, at USA besad atomvåben og var villig til at bruge dem, skal den planlagte massakre på Irak være et signal til verden om, at der kun fin-

des én supermagt i verden – og at den hverken tåler modstan- dere eller konkurrenter.

Verden er med andre ord i disse dage vidne til en kalkule- ret krigsforbrydelse af historisk gigantformat, som er ved at blive sat i værk. Og verden er også vidne til den amerikan- ske supermagts raseri, fordi der er vokset en antikrigsbevæ- gelse frem af et format, der ikke tidligere er set før en krig er startet. Den har ført til en skærpelse af modsætningerne mellem USA's traditionelle allierede og den gamle krigsblok fra den første Golfkrig, og udløst det amerikanske Krigspartis raseri over ikke mindst Frankrig og Tyskland.

Med CIA-forfalskninger og propagandaløgne vender USA virkeligheden på hovedet for at få påskud til den forbryderiske krig: Da Powells goebbelske FN-propaganda, der er tilbage- vist punkt for punkt, ikke bevirkede et skred i offentligheden, blev en ny kanin trukket frem. En kuvøsebaby som i Kuwait: Osama bin Laden. Heller ikke den vil overbe- vise. Tværtimod vil den globale antikrigsbevægelse , og ikke mindst de unge, forstå, at de bliver udsat for propagandaløgne af dimensioner, endnu større og mere raffinerede, end nazisterne magtede. Den vil forstå, at den USA-imperialismen og dens allierede ikke skyr nogen midler i kampen for verdensherredømme.

Med eller uden et 'FN-mandat' vil krigen mod Irak være en forbryderisk krig – og dens iscenesættelse vil gå over historien som krigsforbrydere på linje med Hitler, Goebbels og Göring. Bush, Blair, Sharon, Aznar, Berlusconi, Anders Fogh: Der venter dem alle en regning og en straf, forbrydelsen gennem- føres som planlagt.

De er repræsentanter for et sygt, råddent og døende system, som ikke viger tilbage for masse mord i global skala: De vil bevare og forstærke imperialismens og monopolernes kontrol med, undertrykkelse og udbytning af menneskeheden. Ingen forbrydelse vil være for gemen for dem.

Dét vil man lære, de mange, flertallet af verdens folk, som ikke vil have krig, men mener, at en anden verden er mulig. Krigen mod Irak vil også være starten på dødsklodderne for kapitalismen og signalet til en ny runde af socialistiske revo- lutioner.

Redaktionen 11. februar 2002

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 21. februar 2003

Kampen om FN og NATO

Det er et verdensdrama, der udspilles i disse uger. Kampen om der skal være krig mod Irak eller ej. Kampen i NATO. Og kampen om FN, verdensorganisationen, der skulle 'sikre freden'.

Kampen udspilles på gaderne – men også i konferencelokaler og medier. Og der er store ting på spil.

Kløften mellem USA og dens krigscoalition og folkene, der er imod krigen, bliver stadig større. USA vil have krig, og vil have den NU, før dens planer bliver bremsede af en hidtil uset folkelig mobilisering mod krig verden over. Men den folkelige modstand har også sat andre regeringer under pres. Den tyske kansler fandt ud af, at han kunne blive genvalgt ved at være imod en Irak-krig. Frankrigs Chirac og Tyskland fandt sammen og nedlagde veto i NATO om en oprustning af Tyrkiet – ikke til selvforsvar af Tyrkiet, men til den planlagte amerikanske aggressionsskrig, som Tyrkiet skal være en aktiv deltager i.

Tyskland og Frankrig havde en plan, og Putin kom på besøg i Paris og erklærede sig enig: Våbeninspektørerne i Irak skal have mere tid og mere personale, de skal have forlænget deres mandat, og det skal følges op af øgede flyovervågninger ikke kun af amerikanske og britiske fly, men også af franske og andre – og der skal indsættes en 'fredsbevarende FN-styrke' i Irak. Et klart flertal af medlemmerne i FNs Sikkerhedsråd står bag denne plan, siger Chirac – såfremt våbeninspektørerne med Hans Blix i spidsen som forventet afleverer en rapport fredag den 14. februar, som anmoder om yderligere tid til inspektioner. Tre medlemmer med vetoret: Frankrig, Rusland og Kina, vil bakke op om en sådan resolution, og de truer med at nedlægge veto mod den af USA/UK planlagte resolution nr. 2, der skulle give udtrykkelig bemyndigelse til krig.

Konfrontationen, der har lammet NATO, er ført over i FN.

Heraf udspringer det umådeholdne amerikanske raseri over 'det gamle

Europa', Tyskland og Frankrig, der udstiller supermagts arrogance for folkene. Og heraf kommer Bush' og Powells stadig mere desperate bestræbelser på at hive osama-kaniner og fupdokumenter frem i medierne.

Vægringen i NATO og planen for forlængelse af våbeninspektørernes arbejde kommer USA/UK på tværs i den grad – fordi Bush og Blair har besluttet sig for at starte krigen umiddelbart efter den 14. februar. Det skal ske ved at konstatere, at Irak ikke opfylder den første FN-resolutions krav om ubetinget samarbejde. USA foretrækker 'en krig med FN-mandat', og havde regnet med at få det. Nu sidder der en kæp i hjulet på de konkrete

NATOs krise er anderledes. USA's optræden gør det, at NATO ikke er en forsvarsalliance, men en alliance som USA bruger til sine aggressionsskrige overalt i verden. Det franske og belgiske veto ændrer intet ved det. Vetoet drejer sig om en konkret vurdering af en konkret krig, hvor Frankrigs, Tysklands (og Ruslands) interesser i forhold til Irak adskiller sig fra de amerikanske. Disse stormagter har fundet sammen om at undgå en situation, hvor USA sætter sig på den irakiske olie og en afgørende strategisk placering. De vil godt 'forsvare Tyrkiet', hvis/når USA går til angreb og Tyrkiet går med i en aggressionsskrig – tiden er blot ikke til det endnu.

Krisen i NATO må derfor føre til en forstærket folkelig kamp for at opløse denne aggressive militæralliance – uden at den skal erstattes af en europæisk supermagtshær, som det er den fælles fransk-tyske plan, og et centralt led i planen for Europas Forenede Stater.

Disse spektakulære kriser har bragt modsætningerne mellem den amerikanske supermagt og den kommende EU-supermagt frem i lyset – og selvom de 'overvindes' ved at de europæiske magter falder til patten – er de kun et forvarsel om, hvor dybt modsætningerne stikker.

I alt dette har den store EU-statsmand Fogh hylet med i det amerikanske kor, så meget han turde. Regering og opposition har været enige om, at en krig krævede en sikkerhedsrådsresolution. Så vil socialdemokratiet også gladelig være med, selvom en sådan krig **også** vil være en kriminel aggressionsskrig i strid med FNs grundlag og international lov. Hvis den amerikanske krigsresolution i FN udebliver, bliver det meget svært for Fogh at tilslutte Danmark til Bushs 'Coalition of the Willing', selvom han er mere end villig.

Foghs helt store problem er ikke socialdemokraterne. Det er den folkelige krigsmodstand.

Den er det hele taget statsmændenes problem.

-lv

krigsforberedelser, både NATO og i FNs sikkerhedsråd, hvor supermagten venter, at dens diktater bliver adlydt. USA's politik har længe været FNs politik - USA's vilje FNs lov.

FN er i krise netop af den grund. Til liden til dens karakter af et instrument for fred er blevet undergravet igen og igen. Organisationens afmagt overfor de amerikanske krigsplaner har været påfaldende. Og kun et klart nej fra FN (og dets sikkerhedsråd) til krig mod Irak, der krænker selve organisationens charter, kan redde lidt af dens troværdighed.

Det ville måske ikke forhindre krigen alligevel, fordi USA har besluttet den og er villig til at føre den udenom FN og uden gamle nøgleallierede. Men det ville være et enormt og truende politisk nederlag for USA ...

Powell hejser krigsflaget

Allerførst skal det fastslås: Selvom Powell talte sandt på samtlige punkter i sin lange krigstale i FN's sikkerhedsråd den 5. februar, er det ikke nogen legitim begrundelse for at indlede en krig mod Irak.

Det vil være en krig i strid med FN's charter, som forbyder en angrebskrig mod et land, som ikke udgør en direkte trussel mod andre nationer. Irak truer ikke USA. Irak truer ikke UK, Irak truer ikke Danmark. Irak truer ingen af de tidligere østbloklønde, som nu flokkes for at støtte deres nye amerikanske patron.

En sådan krig, som Powell og hans regering ønsker, vil stadig være kriminel i sig selv, i strid med international lov. Den vil falde ind under krigsforbryderreglementet - ikke under begreberne 'retfærdig' eller 'legitim' krig. Heller ikke, hvis den efter trusler, bestikkelse og armvridning 'sanktioneres' af stormagterne i FN's Sikkerhedsråd.

Selve den amerikanske hovedargumentation, at Saddam Husseins ødelag-

te, syge og sultne Irak udgør en trussel mod verdensfreden, er simpelthen løgn.

Man søger behændigt at fremstille Saddam som en anden Hitler, men Hitler havde styrke til at udløse en verdenskrig, til at starte en aggressionskrig. Saddam har ikke. Det er en afgørende forskel. At Saddam heller ikke som 'diktator' rangerer på linje med nazisten Hitler, men simpelthen indtager sin plads i rækken af brutale mellemøstlige regimer, er en anden kendsgerning, der får sammenligningen

til at falde sammen.

Powells tale var opreklameret verden over som en præsentation af 'fældende beviser' mod Saddam. De fandtes imidlertid ikke. Det var en mere end tvivlsom blanding af efterretningsmæssige indslag, blandet med angivelige personlige vidner i form af afhopperes udsagn og spioner 'on the ground' i Irak, tilrettelagt med henblik på dramatisk effekt i et forsøg på at gøre den tv-transmitterede Sikkerhedsråds-session til en slags global folkedomstol mod Saddam.

I en rigtig retssal ville 'beviserne' ikke holde et øjeblik - hvis de kunne imødegås af et defensorat. Der ville straks blive sået tvivl om hvert eneste ét - og i en retssag skal tvivlen komme den anklagede til gode.

Powell påstod, at Irak har mobile kemiske laboratorier, der producerer masseødelæggelsesvåben. Chefvåbeninspektør Hans Blix tilbageviser dette.

Powell påstod, at Irak fjernede materiale før de uanmeldte våbeninspektio-

Den britiske regering fabrikerede dossier, som Powell anvendte i FN

Powells FN-tale var på alle afgørende punkter falsk information til Sikkerhedsrådet og verden: Løgn, bedrag, propaganda

Den britiske regering er grebet på fersk gerning i at fabrikere et dossier, som Colin Powell refererede til i sin krigstale til FN's Sikkerhedsråd. Downing Street havde anvendt en gammel rapport om irakisk efterretningstjeneste udarbejdet af en studerende på basis af dokumenter erobret under Golfkrigen i 1991. Det afslørede det britiske Channel 4 News i starten af februar.

Dr. Glen Rangwala, docent i politik i Cambridge og Irak-ekspert, sagde til tv-kanalen, at hovedparten af den britiske regeringsrapport 'Iraq - Its Infrastructure of Concealment, Deception and Intimidation' (Irak - dets infra-

struktur af tilsløring, bedrag og intimidering) er kopieret uden kildeangivelse fra en gammel artikel i Middle East Review of International Affairs af Ibrahim al-Marashi, studerende ved det amerikanske Monterey Institute of International Studies.

Dr. Rangwala konstaterede, at offentligheden var blevet forledt til at tro, at den 19 sider lange britiske regeringsrapport var resultatet af aktuel og direkte efterforskning, men at denne altså simpelthen for størstedelen er kopieret fra eksisterende internetkilder og omhandlende op til 12 år gamle forhold.

Ved en sammenligning af de to dokumenter kan det påpeges, at det nye britiske regeringsdokument kopierer lange passager af den gamle afhandling, indbefattet stave- og tegnsætningsfejl i denne, men med eksempler på fordrejninger, der tilsigter at anklage Saddam-regimet af i dag for at støtte

terroristgrupper. For eksempel er originalens udtryk om, at Saddams efterretningstjeneste 'hjælper oppositionsgrupper hos fjendtlige regimer', blevet til 'støtter terroristorganisationer hos fjendtlige regimer'.

Andre seks sider i dossieret baserer sig ifølge The Guardian på artikler af Sean Boyne og Ken Gause fra Jane's Intelligence Review i 1997 og i november sidste år - altså med gamle data uden sammenhæng med det, som Powell og UK søger at 'bevise': at Irak i dag systematisk obstruerer våbeninspektøernes arbejde.

Glen Rangwala konstaterede, at regeringsdokumentet havde ændret på ordene og rundet tallene op for at få dets påstande til at virke stærkere: "Det ser ud til i al hast at være udsendt af Number 10 (Downing Street) for at understøtte den amerikanske dagsorden om, at FN-inspektionerne ikke kan fungere," konkluderede han.

ner. Hans Blix konstaterer, at der ikke er belæg for at hævde det.

Powell påstod, at der findes en klar forbindelse mellem Irak og Al Qaeda, og at Irak huser terrorister. Det er absurd. Det tilbagevises af mange efterretningskilder, af de påståede links mellem Irak og Al Qaeda selv - og af ren logik, som siger, at Irak ingen kontrol har over det nordirakiske område, hvor en angivelig terroristtræningslejr skal befinde sig. Historisk og politisk er det irakiske regime og Al Qaeda heller ikke allierede, men fjender.

USA og Powell har intet at have deres krig i. Den baseres på løgne og fabrikation. At den støttes af lakajpolitikere og lakajpresse over hele verden, ændrer intet.

Hvad der er vigtigere endnu: Den gennemskues af folkene som det, den er: krigsopvigleri af Hitlertype.

Udløses krigen med det forventede massive bombardement af Irak med katastrofale konsekvenser, vil folkene kræve alle de ansvarlige - fra Bush og Blair til Sharon og Fogh - stillet til regnskab.

Klaus Riis

Dan Plesch fra Royal United Services Institute for Defence Studies in London sagde til Channel 4: 'Det her ser ud til at være forældet akademisk analysearbejde stablet op som det bedste, MI6 ... kan komme med om Saddam.'

Oven på afsløringerne af denne skandale siger en anonym efterretningsekspert ifølge avisen Daily Mirror:

"Regeringen søger at fabrikere en grund til at gå i krig - hvad andet kan vi tro på denne baggrund? Colin Powell brugte noget af dette i sin fremlæggelse for FN. Det må nødvendigvis rejse spørgsmål ved hans fremstilling."

Colin Powell sagde i FN-talen bl.a. følgende om fupdokumentet:

"Jeg skal henlede mine kollegers opmærksomhed på den fine rapport, som UK har uddelt ... som i udførlige detaljer beskriver den irakiske virksomhed for tilsøring og bedrag."

Konklusionen er indlysende: Den amerikanske regering søger sammen med den britiske at fabrikere en begrundelse for krig - baseret på plagiat og svindel.

Bush og Powell vil have krig - Verden siger Nej!

Af INGEN KRIG MOD IRAK

Colin Powells optræden i FN den 5. februar og George W. Bushs opfølgning med bemærkningen 'Spillet er ude' har gjort det klart, at USA vil have krig mod Irak - nu. En krig med sanktion fra Sikkerhedsrådet, hvis der kan vedtages en sådan resolution. Og ellers uden.

Deres tidsplan er få uger, men det var den også for måneder siden.

Verden over er der en enorm modstand mod krigen, og det er denne modstand, der hidtil har forhindret krigen. Vi er vidne til en voldsom kamp om verdensopinionen. Denne kamp har Bush, Blair og Fogh langt fra vundet.

Hvis krigen kommer, vil den blive indledt med en massakre. Pentagon har afsløret, at man i de første 48 timer uophørligt vil bombardere Irak med mere end 3.000 bomber og missiler - flere end i hele den forrige Golfkrig. 'Intetsteds i Irak vil være sikkert,' siger Pentagon.

Antallet af civile, der vil blive dræbt, såret og få ødelagt deres eksistens, vil være enormt. Den civilbefolkning, der har lidt under Saddam Husseins diktatur og sanktionspolitikken, bliver ofre endnu engang. Det i forvejen ødelagte, fattige og sultne land vil blive en ruin.

Powells og Bushs påstand om, at Irak udgør en trussel mod verden eller sine naboer, er absurd. Der er kun én magt, der truer nogen med krig: Det er USA, som tilmed erklærer sig parat til at bruge atomvåben.

Powells fremlæggelse af USA's grunde til krig i FN er ikke overbevisende. De modsiges af våbeninspektørerne og af uafhængige kilder, der bl.a. har påvist, hvordan det engelske regeringsdossier, som Powell delvis byggede på, er plagiat og fabrikation. Der er ingen reel begrundelse for en krig. Den amerikanske krig vil selv med en sanktion fra Sikkerhedsrådet

være en ulovlig og forbryderisk krig, udtrykkeligt forbudt i FN's charter.

Fogh-regeringen har erklæret sin vilje til at følge USA i tykt og tyndt - i forbrydelse og massedrab, men danskerne siger Nej: Ingen dansk krigsdeltagelse! Irak udgør ikke antydningen af en trussel mod Danmark.

Dansk krigsdeltagelse vil være dansk krigsforbrydelse.

Verdens folk er massivt imod denne krig - og den kan kun stoppes af den folkelige modstand overalt i verden. Derfor er det mere nødvendigt end nogensinde med aktiv protest. I mere end 50 hovedstæder og i hundredvis af byer verden over demonstreres mod krigen den 15. februar.

Koalitionens 'Ingen krig mod Irak' står bag demonstrationen i København.

Mere end 70 bevægelser og organisationer anbefaler demonstrationen, der starter ved den amerikanske ambassade kl. 12.

Vi er overbevist om, at det vil blive den største protest mod krigen, der endnu er set i Danmark.

INGEN KRIG MOD IRAK

7. februar 2003

Arriva:

Privatiseringernes seneste fiasko

Arriva-affæren er en renlivet skandale.

Privatiseringen af de jyske jernbanestrækninger blev gennemtruffet af Fogh-regeringen. Efter få måneder er det endt i en farce med passagererne som ufrivillige statister.

Jyske amtsborgmestre er blevet set i kø for at renvaske sig for medansvar for de groteske forhold på Arriva-kortet, selv om langt de fleste var begejstrede tilhængere af denne modeljernbaneprivatisering, som var trafikminister Flemming Hansens egentlige svendestykke som kaospilot. Togene er ustandselig blevet aflyst, passagerne har måttet vente i timevis - og den foreslåede løsning er delvis at erstatte tog med busdrift!

Samtlige lokomotivførere i Arriva nedlagde 7. februar deres arbejde som en protest imod de løn- og arbejdsforhold, de bydes. Ifølge Jyske Vestkysten skete dette, fordi fem lokomotivførere, som Arriva har lejet hos godsselskabet Railion, får en væsentligt højere løn for samme arbejde, men det er kun en del af forklaringen. Utålelige arbejdsforhold, overarbejde, manglende sikkerhed og beskyldninger fra Arrivas ledelse om for mange sygdomsdage var baggrunden for torsdagens strejke.

I forvejen var togdriften i det midt- og vestjyske område ren kaotisk, stærkt plaget af forsinkelser og aflysninger. De kaotiske forhold hænger sammen med, at den private engelske koncern Arriva i januar overtog driften fra DSB og ikke har været i stand til at magte opgaven. Men 7. februar blev togdriften altså lammet totalt af de utålelige forhold for både passagererne og de ansatte i Arriva.

I et forsøg på at begrænse det høje antal af forsinkelser og aflysninger af afgang og den stigende utilfredshed i det midtjyske besluttede Arriva at leje 5 lokomotivførere til en løn, der som følge af ekstra tillæg lyder på godt 120 kr. mere om dagen end de fastansatte lokomotivførere, eller på månedsbasis

3.300 kr. De fastansatte lokomotivførere har naturligvis svært ved at se, hvorfor de skal spises af med en langt lavere løn for samme arbejde. Dette var med til at styrke utilfredsheden med de i forvejen ret så utålelige arbejdsforhold, som Arriva tilbyder.

Ikke mindst den elendige sikkerhed var en hovedårsagerne til arbejdsnedlæggelsen, slår formanden for Dansk jernbaneforbund, Ulrik Salmonsens fast. Han oplyser, at der har været flere "tæt på"-hændelser, der kunne være endt katastrofalt galt, dvs. med dødelig udgang. De sikkerhedsmæssige forhold har rystet medarbejderne dybt. Forbundet er i gang med at med at skaffe dokumentation for bruddene på sikkerheden. Sker det, så kommer en politianmeldelse på tale, bedyrer formanden, der er rystet over Arrivas forretningsmetode og dets måde at behandle personalet på: "*Selskabet har vist sig at være en ulv i fåreklæder,*" siger han.

Til tiden til efteråret

Samme aften den 7. februar genoptog de strejkende lokomotivførere arbejdet. Situationen var derefter tilbage ved gamle: En kaotisk togdrift med massevis af aflysninger og forsinkelser. Arriva har oplyst, at man først venter at have styr på togdriften til oktober, og de vil nu sætte busser ind på de i alt 25 afgang, der er plaget af aflysninger. Men vil ikke garantere, at der ikke fortsat bliver tale om forsinkelser. Folk kan måske nok komme frem og tilbage til deres bestemmelsessted. Med bus i stedet for tog, men ikke til tiden før en gang i efteråret.

Den regeringsvenlige presse beretter, at trafikminister Flemming Hansen

har "skruet bissen på" over for Arriva, der har fået 30 dage til at sørge for, at køreplanerne og de kontraktmæssige forpligtigelser overholdes. Samtidig vil man nu undersøge, om DSB eller andre togoperatører kan sikre togdriften på de 25 afgang, hvor Arriva vil indsætte busser, og kan de det inden 1. april, vil de få opgaven tilbudt på Arrivas regning. Realiteten er imidlertid, at Arriva - der er kontinentalt berygtet for sin kaotiske togdrift, manglende sikkerhed og brutale arbejdsgiverpolitik, hvad der var årsagen til, at de fik driften - stadig har den fede kontrakt, som de aldrig burde have haft og straks være løst fra, da kaoset opstod.

Bag ministerens særdeles bløde "hårde linje" over for Arriva - der mest af alt skal skjule, hvem der har det egentlige ansvar for situationen, nemlig ministeren selv og hans regerings- og partifæller - står nu alle de partier, der besluttede at udlicitere togdriften i Midt- og Vestjylland. Det vil sige alle folketingets partier undtagen Enhedslisten.

Arriva fik sidste år foræret togdriften på et sølvfad af højreregeringen på trods af, at DSB's tilbud var betydeligt billigere. Det kostede den danske befolkning rundt regnet 500 mio. kr., som Arriva kunne stikke i lommen, med rent kaotiske trafikforhold for passagererne og utålelige løn- og arbejdsforhold for de ansatte til følge. Hvad har man lært af det? Intet. Privatiseringsvanviddet fortsætter, reelt med opbakning også fra den tidligere regering og fra SF, som finder udliciteringen af bl.a. togdrift helt i orden, selvom man harcelerer over, at Arriva i Midt- og Vestjylland blev foretrukket frem for DSB...

Arriva-skandalen

Baggrund

Det engelske firma Arriva, der sidste år fik en stor del af den jyske togtrafik foræret på et sølvfad af Fogh-regeringen, har stadige problemer med at afvikle togdriften til tiden. Forsinkelser og aflyste afgangene hører til dagens orden.

Trafikministeren truede i første omgang med bøder (af en latterlig lav størrelse), hvis firmaet ikke overholder den indgåede kontrakt. Han understregede samtidig, at det var en god ting, at Arriva fik togdriften overdraget, på trods af, at deres tilbud lå langt højere end DSB's. Regeringens gavmildhed over for det engelske firma i privatiseringens hellige navn har været dyr: I hundredvis af millioner kroner i ekstrakomkostninger, som staten (læs den danske befolkning) punger ud med til Arriva, samtidig med klart ringere service for de midt- og vestjyske brugere af den kollektive togtrafik.

De bøder, som Arriva er truet med for misligholdelse af kontrakten, hvis ikke de utålelige forhold rettes op, er i forhold til i andre EU-lande ret så beskedne, under en fjerdedel af niveauet i England, hvor Arriva ville komme til at betale ti procent af hele omsætningen for dårlig togekørsel og massevis af aflysninger. I Danmark kan de slippe med en bøde på 2,5 pct., vel at mærke ikke af omsætningen, men af den betaling, som staten årligt betaler Arriva.

Arriva er foreløbig i England blevet idømt en bøde på 23 millioner kroner for mangelfuld togdrift i 2000 på baner, som de via privatisering har overtaget fra det statslige selskab British Rail. Heller ikke i England har Arriva været i stand til at holde samme serviceniveau som før.

Regeringens planer om en yderlig privatisering af den kollektive trafik, tog såvel som færger, ruller videre helt upåagtet af Arriva-skandalen, ligesom regeringens privatiseringsiver heller ikke er blevet mindre af de efterhånden utallige privatiseringsskandaler. Dårligere og dyrere service har i høj grad været følgen af det galopperende privatiseringsvanvid. Det er en udvikling, der vil fortsætte uhæmmet og sprede sig til stadigt nye områder.

Ny bistandshjælp til A. P. Møller

Møller har milliardkontrakter på Irakkrigen med amerikansk militær. Bliver der krig er det godt for profitterne fra Nordsøolien. Nu får koncernen også bistandshjælp fra Fogh.

A. P. Møllers skibsværft, Lindøværftet, tildeles hele 575 millioner kr. i bistandshjælp (værftsstøtte) af regeringen og Skibskreditfonden. Derved er den hovedrige danske storkoncerns krav for bygning af nye skibe på sit danske skibsværft blevet opfyldt.

Med fuld opbakning fra den tidligere regering, "oppositionen" i Folketinget, er den seneste gave til A. P. Møllers skibsværft sikret. Eller, som det hedder i begrundelsen for den rundhåndede bistand til koncernen: Der er givet grønt lys for fortsat skibsbygning i Danmark. Erhvervsminister Bendt Bendtsen (K) jubler - på regeringens og oppositionens vegne. Der er tale om en sag, som hele Folketinget har bakket op om, fastslår han stolt.

Den nye støtteordning, der er vedtaget på baggrund af EU's værftsstøtteordning, som løber frem til 31. marts 2004, kommer udelukkende Lindøværftet og A. P. Møller-koncernen til gode. Staten forærer skibsværftet og A. P. Møller 325 millioner kr., Skibskreditfonden de sidste 250 millioner kr.

Fællestillidsmanden på Lindøværftet, Claus Jensen, udtrykker også begejstring. Det var i 11. time, støtten blev vedtaget, mener han og finder det skuffende, at der skulle gå så lang tid, før den seneste bistandshjælp til værftet blev vedtaget. Fællestillidsmandens glæde over regeringens og Folketingets beslutning skal dog ses i lyset af de alvorlige beskæftigelsesmæssige konsekvenser, det ville have haft for Munkebo, hvor værftet ligger, og for hele Fyn, hvis ordrene på bygningen af nye skibe var gået til udenlandske værfter.

Niels Sindahl (S) jubler, men ærgrer sig dog en smule over, at bistandshjælpen blev lidt mindre end ønsket fra

Mærsk satser på Irakkrig med lukrative kontrakter fra det amerikanske militær og stigende priser på deres olie. Danskernes varmeregning vil derimod stige vildt ved krig.

socialdemokratisk side. Man havde oprindeligt snakket om alt i alt at forære A. P. Møller-koncernen 650 millioner kr.

Det er virkeligt lykkedes for den multinationale danske koncern, der i forvejen tjener styrtende med penge på den danske Nordsøolie samt på USA's krigsforberedelser og "krig mod terror", at få presset nye hundredvis af millioner ud af den danske statskasse og dermed den danske befolkning. Truslen om ikke at ville bygge skibe i Danmark, medmindre man kan få snablen endnu dybere i den danske statskasse, har haft sin effekt.

De mange milliarder dollars, som strømmer ned i A. P. Møllers lomme i form af olie- og krigsprofit, er ingen forhindring for ny statsstøtte til koncernen. De kolossale profitter skal da ikke begrænses af bygning af nye skibe i Danmark. Skibsbyggeri skal vel også udgøre en lukrativ forretning for Lindøværftet og A. P. Møller. Jo, A. P. Møller-koncernens ve og vel har den til enhver tid siddende regerings fulde bevågenhed.

Novo outsourcer

Novo Nordisk præsterede på én og samme dag at fremlægge et årsregnskab, der viste 11 pct. fremgang i salget, samtidig med at koncernen dikterede et datterselskab outsourcing af 360 ansatte.

Koncernen har fået god hjælp af de faglige klubber, som ikke har informeret medlemmerne, før det var for sent.

*Flemming Jensen, tidligere tillidsrepræsentant på Novo Nordisk:
- Novos bløde sociale image passer fint til en medicinalfabrik. Virkeligheden er knap så social.*

Kynisme i tredje potens

Midt i sidste uge faldt dommen for 403 ufaglærte ansatte i Novo Nordisk Servicepartner (NNS), hvilket er et datterselskab af Novo Nordisk - det hæderkronede danske medicinalfirma, der omsætter omkring ca. halvdelen af verdensmarkedets insulin.

Afgørelsen, som var ventet i mere end et halvt år, betød, at 320 ufaglærte modtog det sicilianske tilbud: Du kan tage arbejde i produktionen på 3-holdsskift eller blive fyret! Nogle af de 320 får chancen for at forsvinde via "naturlig afgang", men vil efter en periode blive stillet over for det samme ultimatum som de øvrige. De resterende 80 kan sammen med de faglærte meget vel se frem til en lignende situation om 1½-2 år. Hertil kommer, at 40 funktionærer også får tæppet trukket væk under sig.

Den samme aften tonede Novos årsregnskab frem på skærmen. Stolt kunne ledelsen præsentere et regnskab, der viste 11 pct. fremgang i salgstallene og 6-7 pct. fremgang i profitten til aktionærerne.

Koncernen har været inde i et turbulent år, hvor salgstallene i det første kvartal var rystende lavt i forhold til forventningerne. Derefter fulgte afsløringen af, at det etiske firma, som angiveligt er til for sukkersyge og andre patienter, benyttede mennesker til forsøg, der indebar en kræft risiko. Novo måtte trække "stoffet" tilbage.

Aktiemarkedet "straffede" straks koncernen. Til gengæld "rejste" aktien sig med mere end ti pct., da årsregnskabets blev offentliggjort.

Det er imidlertid ikke økonomien, der er årsag til outsourcingen i datterselskabet, NNS, som har leveret et overskud bedre end forventet. Koncernen har tilmed erklæret, at de ikke kan købe serviceydelserne billigere "i byen".

Forklaringen er, at Novo Nordisk vil koncentrere sig om produktionen. Derfor vil ledelsen outsource stort set alle serviceområder til fremmede leverandører.

- Det er kynisme i tredje potens. Firmaet udgiver sig for at være en "socialt" drevet virksomhed, hvilket de skildrer om i sociale rapporter for at styrke aktieinteressen. Outsourcingen beviser, med hvilken omhu de behandler de ansatte. I NNS er stort set alle på daghold, og mange er deltidsansatte. De fleste har søgt daghold eller deltidsarbejde på grund af helbred eller familiemæssige årsager. Mange af disse er tvunget på dagpenge, udtaler Flemming Jensen, som er tidligere tillidsmand i NNS.

Klubben tav

Monopolkoncernen fremlagde planerne i første halvår '02 over for klubberne og satte konkrete tal på i efteråret år 2002: Omkring 360 stillinger skulle skæres. Fællesklubben, med de ufaglærtes klub som hoveddirigent, valgte at tie over for deres medlemmer. Det blev forsvaret med en 70-årig lang tradition, som bygger på, at klubben altid har varetaget de ansattes interesser bedst ved at undgå "ballade" på

arbejdspladsen. Derfor skulle de berøre og deres familier ikke inddrages.

Resultatet af denne faglige opfattelse blev, at omkring 40 stillinger ud af 403 midlertidigt undgik outsourcing.

- Det er en helt igennem ringe aftale, som klubben har lagt ryg til. Den splitter klubbens medlemmer. Nogle tørrer sveden af panden, men kan meget let stå for skud næste gang. Klubben har ikke engang været i stand til at opnå en aftale om en aftrædelsesordning for de ældre. Vi har heller ikke fået mulighed for at tage stilling til resultatet, som blot er forelagt som et faktum. Nu er der mange, der står med håret ned ad nakken, fordi de håbede til det sidste, at de ikke kunne undværes, eller at klubben ville redde deres skind. Klubben havde faktisk en mulighed for at vejlede stemningen og eventuelt tage en konfrontation med firmaets ledelse. Vi havde et fagligt møde i efteråret, hvor bifaldsyttringerne klart tilkendegav, at man havde behov for at give luft for harmen. Klubben havde oven i købet "stukket fingeren i jorden" hos de ansatte i moderselskabet, hvor de havde fået positive tilkendegivelser om sympati, men de valgte at skubbe det ind under gulvtæppet. Klubben valgte at splitte medlemmerne - i NNS, samt NNS og Novo Nordisk. Resultatet er ynkeligt, slutter Flemming Jensen, der stoppede som tillidsrepræsentant på grund af uenigheder om klubbens holdning til problemerne.

-gri

Overenskomstforlig for slagterne

*Hovedkravene er opfyldt,
proklamerer NNF på vegne
af 13.500 slagtere og 3.000
ansatte i
forædlingsindustrien.
Etårig aftale - med masser af
indbygget fleksibilitet –
danner udgangspunkt for
samme overenskomstrytme
som resten af industrien.*

Forhandlingsudvalget for omkring 16.500 medlemmer i Nærings- og Nydelsesmiddelarbejder Forbundet (NNF) erklærede i weekenden, at de havde fået opfyldt de største krav og ønsker opfyldt: højere løn, større tryghed og frit valg i det forlig, som netop var indgået med Dansk Industri (DI). Derved havde forhandlerne fra NNF holdt ord. Hvorvidt medlemmerne mener, deres krav er opfyldt – og hvor dyre de er blevet – afdækkes af den kommende urafstemning, hvis resultat offentliggøres den 26. februar.

Forliget betegnes som historisk, fordi det indeholder en individuel mulighed for at benytte 2,7 pct. af den ferieberettigede løn til løn, ekstra pensionsindbetaling eller frihed. Forhandlerne på begge sider af bordet er tilfredse med denne landing. For arbejdsgivernes vedkommende betyder det, at slagteriarbejderne fremover har det ekstra element af individualitet med i overenskomsten, som dybest set giver dem forskellige aflønningsformer. Ordningen kører frem til udgangen af år

2004.

Forliget er desuden etårigt, hvilket bringer området ”i rytme” med industriens overenskomstfornyelse. Den samlede udgift for arbejdsgiverne sættes til at være på 4,5 pct., når året er omme, hvilket med pensionsforbedringer er på linje med industriens overenskomst.

Omkostningerne dækker blandt andet, at ansatte får 100 pct. dækning fra første sygedag i forbindelse med en arbejdsulykke, og der er samtidigt indgået en aftale om, hvordan et maskin-stop skal aflønnes, som tidligere har givet anledning til mange arbejdsnedlæggelser.

DI havde krævet tre markante fleksible ordninger indarbejdet i den nye overenskomst. Den daglige arbejdstid fra 6-17 skulle udvides, og den ugentlige arbejdstid skulle lokalt kunne aftales til mere end 40 timer, som samtidig skulle gøres variabel. Overenskomsten har indført forskellige frivillige forsøgsordninger, der baner vej for DI's ønsker.

Slagteriarbejdernes kampvillighed har i hvert fald aftunget respekt på begge sider af forhandlingsbordet. Det har været afgørende for begge parter at opnå et resultat, der kunne bilægge strejkerne, som er fulgt i kølvandet på nær sagt hvert eneste overenskomstforlig de sidste tyve år.

De næste to uger ligger bolden på slagteriarbejdernes banehalvdel. Det er op til dem at afgøre, hvorvidt de vil kunne spise den yderligere fleksibilitet og individualisering af deres arbejdsforhold.

-gri

Aalborg udnytter kontanthjælpsmodtagere

Hver tredje rengøringsassistent ansat af Aalborg kommune er kontanthjælpsmodtager. De får ifølge de offentlige medier 33 kr. timen! Det er konkurrenceforvridning over for det private arbejdsmarked, mener regeringen. Det er ikke lovens bogstav, mener de faglige organisationer, der organiserer rengøringsbranchen.

Aalborg kommune er trukket frem ved næsetippen som prügelnabe, men det er ikke undersøgt hvor mange kommuner der benytter sig af den samme grove form for udnyttelse.

Det er imidlertid en kendsgerning, at når misbruget er blevet afsløret, skyldes det aktive fagforeninger, der tager affære over for misbruget.

Hillerød udnytter kontanthjælpsmodtagere

SiD Hillerød slæber nu Hillerød kommune i retten. Fagforeningen er rystet over, at kommunen har brugt kontanthjælpsmodtagere til at gøre rent for 5.000 kr. om måneden.

- *Bistandsmodtagerne er blevet godt og grundigt snydt, og vi vil gøre alt for at skaffe dem de penge, de har krav på,* oplyser Tue Tortzen, formand for SiD Hillerød og medlem af kommunalbestyrelsen.

SiD Hillerød har tidligere ført sager mod kommunen og lokale virksomheder – heriblandt Colo Plast – som har udnyttet kontanthjælpsmodtagere på det groveste.

Rekordstor arbejdsløshed i VVS-branchen

Hver 10. VVS'er er uden job. I det seneste halve år er arbejdsløsheden eksploderet inden for branchen. Det gælder byggefagene i almindelighed, på trods af at bolig mangelen er større end nogensinde tidligere.

Formanden for Blik- og Rørarbejderforbundet, Kurt Jakobsen, kalder situationen for paradoksal:

- *Trods en rekordlav rente, der normalt vil være garanti for heftig aktivitet, må vi alligevel konstatere, at ledigheden stiger og stiger.*

LO udtrykker modstand mod USA's krig

LO-kongressen vedtog uden for dagsordenen en udtalelse mod Irakkrigen, men LO-formanden vil ikke tale ved antikrigsdemonstration.

Den voldsomt voksende og massive folkelige modstand mod USA's krig mod Irak banede sig vej til LO-kongressen. Helt uden for dens dagsorden blev USA's krig mod Irak et emne, da SiD's forbundsformand fik øje på, at der sejles og flyves materiel til Golfen som forberedelse til den amerikanske aggressionskrig, som Fogh-regeringen har sluttet op om.

At gå helt uden om det brændende spørgsmål om krig, som totalt præger verdenssamfundet, ville bringe LO og fagtoppene i en yderligere isolation fra

sine medlemmer. Det hedder sig nu, at man på dansk initiativ vil bringe det op på europæisk LO-niveau. Men her befinder det sig allerede.

DGB i Tyskland har for længst været tvunget til at udtrykke modstand mod USA's krig.

Men fælles for dem og mange andre LO'er i verden er, at de samtidig holder døren vidt åben for, at krig mod Irak kan blive 'nødvendig' i FN-regi, "hvis andre fredelige muligheder er udtømte". Det er en formulering, som er fælles med den tyske og franske stormagt og det danske socialdemokrati - og væsensforskellige fra de mange faglige organisationer, som ser Irak-konflikten med dens sanktioner og inspektioner som udtryk for en kamp for at kontrollere Iraks oliereserver.

Men LO's og fagtoppenes nye erklærede modstand skal hilses velkommen som afspejling af den antikrigsmodstand i arbejderklassen, som

LO-kongressen "kappede båndene til Socialdemokratiet" og vedtog et nyt grundlag. Det vil blive behandlet i næste nr. af Kommunistisk Politik.

baner sig vej og ikke er til at komme uden om.

LO-formand Hans Jensen er i øvrigt af initiativet 'Ingen krig mod Irak', der er arrangør af den store demonstration mod krigen på lørdag den 15. februar i København, blevet opfordret til at tale ved den. I lighed med partifællerne Mogens Lykketoft og Svend Auken har han takket pænt og høfligt nej ...

LO-Ungdom har derimod tilsluttet sig demonstrationen.

Usikkerhed om eksklusivaftalerne

Parlamentarisk set er fremtiden for eksklusivaftalerne lagt i hænderne på Dansk Folkeparti (DF). VK-regeringen erklærede allerede ved dets tiltræden, at de ville lovgive imod disse bestemmelser, der er indgået i adskillige overenskomster, som er gældende for mere end 200.000 arbejdere i Danmark. De har fået et problem hos deres støtteparti, DF, som for at støtte regeringen kræver en 7-årig overgangsordning med EU, der kan "bremse" de østeuropæiske arbejderes adgang til det danske arbejdsmarked. DF er klar over, at de må vie et hensyn til mange af deres vælgere, som vil blive udsat for løn-

trykteri og underminering af arbejdsforhold i almindelighed. Netop disse standpunkter har vundet mange socialdemokratiske stemmer til Dansk Folkeparti.

Socialdemokratiet og regeringen er enige om, at en 7-årig overgangsordning ikke kan komme på tale. De har faktisk givet EU tilsagn om dette. Tyskland har dog på grund af hensyn til indre økonomiske problemer forbrudt sig mod EU's strategi, men Tyskland benytter sig af deres status som en stormagt i EU.

Hvorvidt DF holder stand, må fremtiden vise. Det er desværre en kendsgerning, at det ikke i øjeblikket er fagbevægelsen, der glimrer med at mobilisere til aktiv modstand. Der lyder kraftige røster fra arbejdspladserne, men ledere i alle afskygninger og på alle niveauer slår koldt vand i blodet.

Torsdag den 6. februar afholdt netværket af tillidsrepræsentanter i Storkøbenhavn, der er socialdemokratisk domineret, og hvori tillidsmandsringen i København, som er domineret af

erklærede kommunistiske kræfter, har lagt alle deres æg, et møde, som skulle udstikke kursen for kampen imod det forberedte indgreb over for eksklusivaftalerne.

Her fandt man frem til:

- * at anmelde deputationer til Folketinget
- * at uddele en folder om eksklusivaftalerne for at udbrede debatten om dem
- * at vedtage udtalelser på arbejdspladserne imod indgreb mod eksklusivaftalerne

Førstebehandlingen af regeringens lovforslag fandt allerede sted i slutningen af januar. Det var netværket bekendt, men man overlod modstanden til DF. Andenbehandlingen finder snart sted. Her overlader man modstanden til DF.

I stedet besluttede man den 6. februar, at "i det øjeblik, der er brug for at mødes, vil alle blive indkaldt".

Det kan meget vel være for sent.

Hundredvis af underskrifter båret af vinden for fred

Christianshavns Gymnasium har sendt hundredvis af balloner med underskrifter mod krigen i Irak til præsident George W. Bush.

'Vi har lavet denne manifestation for at vise andre unge og ældre, at Christianshavns Gymnasium går imod en krig mod Irak,' udtaler Bjarke Riis, talsperson for Christianshavns Gymnasiums Anti-krigsgruppe.

Aktionen foregik torsdag middag i spisefrikvarteret, hvor der blev samlet underskrifter ind mod den måske kommende krig i Irak.

'Det var samtidig et signal til statsminister Anders Fogh Rasmussen og regeringen om, at vi er mange der ikke vil finde os i, at Danmark kommer til at deltage militært i krigen, som vi opfatter som et forbryderisk overgreb på civilbefolkningen i Irak,' siger Bjarke.

Centralt i Christianshavns Gymnasiums skolegård hænger et banner med skriften:

**DROP BUSH NOT BOMBS
INGEN KRIG MOD IRAK**

Kontakt: Thomas Knudsen, tlf. 25 36 01 87

Christianshavn Gymnasium

Wienerbrød eller dagpenge

Jean er chauffør på vores virksomhed. Han har været ansat i 18 år, og han har altid sat en ære i sit arbejde. Jean er ikke den højeste eller den største person, jeg kender. Mit team har tit diskuteret, hvorvidt han kunne stille op i flue- eller spyfluevægt; men når vi ser ham bag rattet i en *motherfucker* af en trucker, så troner han stolt. Det har han også en god grund til: Han er en mønsterchauffør. Han har – som os andre – været på kvalitetsstyringskurser, ISO-certifikater har han tilegnet sig, og han har deltaget i samtlige af firmaets seminarer; inklusive seminaret om at være Forandringsparat.

Men seminaret havde ikke lært Jean at være parat til en tilværelse som arbejdsløs. Han var af den opfattelse, at så længe han passede sit arbejde sirligt, så skulle firmaet nok vide at passe på den gode arbejdskraft: - Man smider jo ikke guld på gaden!

- *Der er mange dovne arbejdere på fabrikken. De ligger, som de har redt. Jeg kører med laster op til en værdi af 50 millioner, og det kræver omhyggelig forstand på bilens rengøring, da det er medicinalvarer; det handler om. Det er jeg uddannet til. Jeg tager ansvar for mine varer. Det har firmaet respekt for!*

Jean var sikker i sadlen. Det var anderledes for hans kone, som var rengøringsmedarbejder i samme firma. Hun var mere udsat. De har to børn og et hus at tage vare på. Økonomien er knap; men de kunne nok klare sig, hvis den kvindelige part af ægteskabet kom ud for en forbigående arbejdsløshed.

Jean fik chokket en sen eftermiddag, hvor den faglige klub meddelte resultatet. Det var ikke op til Jean eller andre på fabrikken at tage stilling til resultatet. Det var et faktum, da klubben vidste, hvad der var bedst for dem! Klubben mente, at det bedst mulige resultat var, at 320 ud af ca. 400 specialarbejdere blev eskorteret

med røven ud af fabriksporten. Jean var iblandt.

Tilværelsen faldt sammen. Samme dag oplyste moderselskabet til offentligheden, at de havde formået et uforventet godt årsregnskab, der var så gavmild, at aktionærerne kunne regne med 6-7 pct. udbytte. Det var med en noget blandet fornemmelse for os 403 specialarbejdere at følge aftenens TV-avis. For Jean og hans kone var den ekstra barsk. Begge fik det sicilianske tilbud: Enten tåler I lugten i bageriet og bliver ansat på 3-holdsskift i produktionen – alternativt kan I "frivilligt" vælge dagpengene. Uanset hvad I vælger kan I lige lære de nye fra de "fremmede" leverandører op For Jean var ikke kun økonomien revet væk under familien. Det handlede

også om hans livsindstilling: Sådant behandlede man ikke mennesker. Det var blandt derfor han var principiel modstander af strejker. Han passede sit arbejde. Firmaet ville ikke kaste guld på gaden. Han magtede ikke at give møde næste dag. Men dagen efter bøjede han efter for sit ansvar. Han måtte vise

sin gode vilje; - selvom det var svært. Han trådte frem i vores kaffestue og bad om truckhjælp for at få læsset sin hænger. Det var fredag, og alle ønskede hinanden god weekend på trods af, at klokken kun lige havde slået halv otte. Der var ikke noget at tage fejl af, når Jean svarede:

- *Det kan du selv være!*

Jean blev læsset. Han kørte på forbrændingen med affaldet og kom tilbage med følgende historie:

- *Vil I ikke tro, at de abehoveder på forbrændingen mødte mig med klap-salver og krav om wienerbrød på grund af firmaets fede overskud. Tror I, det var fedt at skulle fortælle, at jeg lige var blevet fyret! Nå, de blev godt nok lidt forlegne!*

- *Jeg ved sgu ikke om jeg har lært lektion; men lige i øjeblikket ville jeg have have det enormt godt med at vi satte os på røven.*

Reno

En verden

Dansk krigsdeltagelse er dansk krigsforbrydelse

Af Dorte Grenaa

Formand for Arbejderpartiet Kommunisterne

Det er sket et ryk - det vi ser nu er at mange flere folk begynder at handle for at være med til at stoppe krigen. Bekymringen, modstanden har været der hele tiden, men også blandet op med fortrængning og følelsen af afmagt. Nu tager folk stilling, snakker højt om det - med hinanden, på gaden, på skoler, hvor de unge laver anti-krigs-komiteer, på fagforeningsgeneralforsamlinger, hvor der begynder at blive vedtaget anti-krigsudtalelser. Kreative ideer, vilje og handling smelter sammen - ja, vi kan gøre noget, vi må gøre noget - spontane aktioner, små og store demonstrationer kommer til udfoldelse.

En taxachauffør ringer og siger han har 8 taxa'er - har vi streamers mod Irak-krigen der kan sættes på bilerne? *ellers må de jo lave nogle selv!* Gymnasier sender balloner op for fred. Globale rødder lænker sig til den amerikanske ambassade. Grupper af unge performance-kunstnere laver *stand-up* digte til gadeshows. Andre sidder til langt ud på aftenen og laver flotte skilte, som udtryk for deres mening - idéer og initiativer vælter frem

Det er sorte dage, hvor Bush, Powell, Blair og Fogh tramper rundt for at få udløst den storkrig, de har iscenesat, og som så få tror på vil stoppe med Irak: Der er en udbredt følelse af at noget må der gøres: DETTE MARERIDT MÅ STOPPES!

Livsbekræftende og fremtidsforjættende

tende er den energi og dynamik - den understrøm - der baner sig vej i den ny antikrigsbevægelse.

De store internationale anti-krigsdage har deres særlige betydning - at vide at vi er der sammen med mennesker over hele kloden, at vi er sammen om at tage et medansvar for at hindre en katastrofal udvikling med USA's og imperialismens nye Verdensorden. Den 15. februar bliver den største nogensinde: EN HEL VERDEN MOD KRIGEN OG KRIGSANSTIFTERNE!

Vi har som danskere et særligt ansvar for vores eget land og hvad det bedriver i verden. Vi har set at Fogh og Co. har sluttet sig til det internationale krigsparti med USA og Bush i spidsen, der vil udløse en kriminel krig, der klart overtræder folkeretten. DANSK KRIGSDELTAGELSE ER DANSK KRIGSFORBRYDELSE. Også hvis det lykkes USA at få gennemtrumfet en krigsresolution i Sikkerhedsrådet. Vi må forhindre den. Og vi må drage Fogh og Co. til ansvar.

Krigen kan stadig stoppes.

Lad os stoppe vanviddet!

Dorte Grenaa er medlem af ledelsen af
STOP TERROKRIGEN

www.stop-terrorkrigen.dk

og af koordinationsgruppen i initiativet
INGEN KRIG MOD IRAK

www.nejtilkrig.dk

Den 15. februar gennemføres den største krig i verdenshistorien. Der vil være demonstrationer af byer og i hovedstæderne i mange lande: fra Malaysia til Ramallah i Palæstina og fra Sydkorea til USA, i alle de europæiske lande. Den bølge, som startede i Firenze i Italien, voksende flod, som kanaliserer folk mod krigen, konferencen (som spredte den udbredte bølge) januar (med demonstrationer i 38 lande), Porto Alegre, som at nu store dele af Asien er med.

Flertallet af befolkningerne i de fleste lande vil krig, og det forudses, at demonstrationerne i februar vil være de største, der nogensinde.

Den 15. februar vil vi sende bud til alle lande, at ikke kan føres krig mod Irak i nogen form. Vi af organisationer verden over, som vil lægge pres på deres repræsentanter til at afvise deres deltagelse i denne 'forebyggende krig'. Tusinder af mænd og kvinder i alle lande vil et angreb på Irak og omkomme af krigens sanitet, som vil være følgen. Verdens store gældelsesangreb og i Vesten vil de angreb på arabere og muslimer. Det vil ske på stedet.

Selv hvis USA i FN får gennemført sin plan, fortsætte vores modstand.

Målet med krigen er at påtvinge en krig på sig selv med sin mangel på frihed, over grundlæggende biologiske og kulturelle kriminelle racer, køn og forskellige mennesker. Vi arbejder for en ny og fredelig verden, hvor lisme er væk.

Vi opfordrer hermed alle til at mødes den 15. februar med os den 15. februar og ved at tage del i krig bagefter.

Hvor end i verden, du er, vil du finde støtte og hjælp til din aktion med, og som du kan gå til mødet.

Verdenskoalition

12. februar

mod krig

første globale aktionsdag mod massedemonstrationer i hundrede mindst 60 lande, fra Kuala Lumpur i Syd og Tel Aviv i Israel, fra Seoul i Syd- og mange i Sydamerika. I november 2002, er blevet til en kets protest. Den gik over i Cairo- over Europa og USA) til den 18. (lande), til Verdens Social Forum i af Afrika og Latinamerika og stør-

ste lande er modstandere af denne ationerne i mange lande den 15. gensinde har været.

Bush og hans allierede, at der t folks navn i verden. De tusinder mobiliserer til den 15. februar, ter og regeringer for at forhindre ende krig'.

aldre vil blive dræbt direkte ved den mangel på føde, vand og en over vil der være frygt for gen- er være fare for flere racistiske en vil gøre verden til et farligere

en ny resolution for krig, vil vi

verdensorden, som har fordømt selvbestemmelse, suverænitæt primære ressourcer, og som diskulturer.

orden, hvor gammel og ny kolonia-

sætte sig denne krig og til at vise, e, som går ind for fred ved at gå fortsætte modstanden mod denne

de nogen, du kan gå i demonstra- dstand sammen med – for fred.

ionen mod Krig

bruar 2003

Hilsen til demonstranterne 15. februar

Af Peter Kofod

Human Shields Irak

Vores såkaldte ledere har svigtet. Overvældende flertal overalt i verden er naturligvis imod at massakrere uskyldige mennesker - uanset hvilket påskud man måtte have. På trods af vores mediers utrættelige propaganda er folk ved at vågne op. Krig er ingen løsning.

Vores ynkelige statsminister gør, hvad han kan, for at Danmark skal blive USA's 51. stat. Totalt blottet for menneskelighed er han fast besluttet på at sønderbombe et i forvejen tyranniseret folk.

Jeg er glad for at kunne benytte lejligheden til at opfordre folk til at sige STOP!

Det eneste, vi behøver at gøre, er at indse, at det er OS, der bestemmer!

VI KAN STOPPE KRIGEN.

Demonstrationen i dag er en vigtig del af dette mål, men den må ikke stå alene. Der er utallige andre ting vi kan gøre:

Strejke, blokere trafikken, være "ulydige", besætte skoler, snakke med folk, skrive/ringe/maile til idioterne på Christiansborg, demonstrere, tage til Irak, boykotte, kræve, at medierne tager deres ansvar alvorligt.

Hvad som helst, så længe vi gør noget.

Hvis vi IKKE gør noget, er VI ansvarlige.

Stop Terrorkrigen!

Peter Kofod er den første dansker, der deltager i aktion 'Menneskeskjold' - nu i Irak for at protestere mod krigen. Overalt blev busserne med frivillige på vej til Bagdad modtaget med entusiasme og gode ønsker!

Hvis krigen kommer opfordrer vi alle til at møde op og protestere i alle byer samme aften kl. 20.

I København og Århus er det på Rådhuspladsen.

I Odense er det på Flakhaven. I Svendborg er det på Gerrits Plads.

Desuden vil der straks blive indkaldt til protestdemonstrationer i byerne den efterfølgende lørdag.

Første dag ved checkpoint

Den 34-årige danske fredsvagt Lasse Schmidt, der netop er ankommet til Vestbredden, har haft en lang og våd dag ved Azmut-checkpointet i Nablus i går. Lasse Schmidt ankom til Vestbredden søndag for i en periode at gøre en forskel som fredsvagt i de besatte områder. Uanset hvor velforberedt man er hjemmefra, overgår virkeligheden ens forestillinger. Lasse fortæller om sin første opgave:

“Vi var tre i gruppen, en ung amerikansk kvinde, Susan, franskmænden Martial og jeg selv. Da vi ville hjælpe en gruppe palæstinensere med at komme over en jordvold, blev vi antastet af militæret. Soldaterne tog syv palæstinensiske mænd med sig. På grund af de mange eksempler på overgreb på civile palæstinensere fulgte vi efter dem til et checkpoint 500 meter længere nede af vejen. Soldaterne tog palæstinenserens id-kort og trak sig tilbage til deres mandskabsvogn. Jeg gik efter dem for at forhøre sig om, hvorfor disse mænd blev tilbageholdt:

“Taler du engelsk?” spurgte jeg venligt en soldat. Hans svar var at stikke munden på sin maskinpistol hårdt mod min tinding. “Jeg er skør, jeg er skør. Du ved ikke, hvad jeg kan finde på at gøre,” råbte han og kiggede mig direkte ind i øjnene.

En soldater-kollega kom hen til os og pressede sin maskinpistol i brystet på min amerikanske veninde. Han tog ladegreb og sagde “Skrid, væk med jer.”

Vi snakkede roligt til dem og forsøgte at finde ud af, hvorfor de syv palæstinensere (tydeligvis almindelige mennesker på vej hjem fra arbejde eller indkøb) var tilbageholdt, men blev mødt

med brutale skub, verbale trusler og viftende maskinpistoler.

“Hvis jeg ser dig i Jerusalem ... bed til, at det ikke sker ...” sagde den ene soldat truende til mig.

De israelske soldater behandler palæstinenserne mere human, når der er fredsvagter til stede, så vi valgte at blive trods deres trusler. I alt stod vi der i fire kolde og våde timer i blæst og regn. Soldaterne fik samlet tyve palæstinensere, der alle blev beordret til at stå med ryggen til på en lang række. Mørket faldt på, regnen og blæsten fortsatte, mens soldaterne passivt kiggede på.

“Det er vores hobby. Hvis vi lader dem gå hjem, skal vi jo stå her alene, og det er så kedeligt,” svarede soldaterne smågrinende, da vi efter tre timer bad dem om at lade de gennemblødte og frysende mennesker gå. To af palæstinenserne var skolelærere, som har en specialtilladelse til at komme gennem checkpoints for at komme til og fra skolen, en anden havde været på hospitalet for at besøge sin højgravide søster.

“Den israelske mur er tyveri”

58-årige Jens Meincke fra Svendborg er for kort tid siden vendt hjem efter sine 3 ugers “ferie” som fredsvagt i Palæstina. Jens Meincke har især været beskæftiget med beskyttelse af palæstinenserne huse og jorde, som inddrages af det israelske militær til opførelse af den 350 km lange nye ‘Berlin-mur’. Jens fortæller:

“Jeg har været stationeret i en lille by ved navn Ras Atiya nær Qalqiliya ved den grønne linjes midte [*den grønne linje* er Israels folkeretlige grænse, *red.*]. Vores lille femmandsgruppe blev i en landsby Dhaba nærvæd vidne til, hvordan arbejdet med muren udføres. Landsbyens beboere får i forvejen at vide at nu bliver ca. halvdelen af deres huse revet ned og deres olivenlunde ødelagt. Muren, der er planlagt til at være 350 km lang, er nu nået til dem. Der er ikke tale om ekspropriering med deraf følgende erstatning. Der er tale om annekttering, ja, jeg vil kalde det tyveri.

Forleden oprandt dagen, hvor maskinerne var nået frem til Dhabas jorder. Palæstinensisk jord, dyrket af palæstinensere gennem århundreder. Maskiner,

sikkerhedsfolk, militær og entreprenørernes folk konfronteret med landsbyens beboere og vores lille gruppe internationale sympatisører. Modstanden var åbenbart uventet for militærfolkene, og de var synligt utilfredse med international overvågning, var aggressive og truede på et tidspunkt med tåregas.

Landsbyens borgmester mødtes med murprojektets lokale chef, og han blev tilbudt et kompromis: Man ville føre muren uden om husene, så de blev sparet. Sådan set udmærket. Blot kom muren til at gå forbi landsbyen, således at denne landsby, der i århundreder har været palæstinensisk, for fremtiden skal være israelsk.

Den stakkels borgmester accepterede, vel vidende at et nej til forslaget kunne medføre, at det oprindelige og værre forslag kunne blive gennemført, og at landsbyens beboere med eller uden støtte fra de få internationale fredsvagter ikke ville kunne stoppe murens fremmarch. Hans frustration var forståelig. Han havde ved et møde med os fra ISM aftenen forinden givet udtryk for en vis

optimisme. Han var blevet lovet både udsættelse og en langt gunstigere linjeføring af muren. En ringe trøst, at løftebrud som dette fra israelsk side er en helt almindelig foreteelse.

Det var et gribende syn, da maskiner gik i gang med at trække deres spor igennem det nænsomt dyrkede landskab. Et oliventræ vokser langsomt og kræver megen pleje. I dette bjergområde er jorden sparsom, selvom den frugtbar, og jordejerne kalder træerne for deres børn. Et efter et blev disse træer nu ryddet af vejen for at bane vej for den forhadte mur, mens landsbyens beboere hjælpeløse så til - nogle med forstenede, nogle med opgivende miner, andre grædende.

Blandt de internationale fredsvagter var en ung jødisk mand fra New York, der græd stille: “Jeg er vokset op som en god jødisk dreng og har altid hørt om uretfærdigheder begået mod os jøder; og nu ser jeg mit eget folk i undertrykkerens rolle.”

Soldater og sikkerhedsfolk holdt hele tiden folk på afstand og prøvede også

Flere gange undervejs skød de med skarpt efter folk, der lidt længere væk løb over markerne i nærheden for at komme hjem til deres landsby. Ingen blev ramt.

Efter fire timer besvimedede en af palæstinenserne og faldt om i mudderet. Først da udleverede soldaterne idkortene og lod alle gå”.

Et af den israelske besættelsesmagts våben til kontrol af de besatte områder er hundredvis af checkpoints spredt ud over både Gaza og Vestbredden. Det er helt tilfældigt, om man kan komme igennem disse checkpoints eller ej. Mange kan derfor ikke komme på arbejde eller i skole. Dette sammenholdt med de sporadiske udgangsforbud gør dagligdagen umulig for palæstinenserne. De er ikke i stand til at planlægge, hvad de skal den næste dag eller den næste time.

Ud over de mange checkpoints har de israelske besættelsestropper anlagt ”roadblocks” i form af jord- og betonvolde på vejene for at forhindre kørsel med biler.

forgæves at forhindre os i at fotografere, truede med at knuse kameraer og løj om vores rettigheder. Vi prøvede på vores side at få vejfolkene til at behandle oliventræerne så nænsomt, at ville kunne genplantes, men som en landsbybeboer desillusioneret sagde: *”Alt, hvad der kan beplantes her i bjergene, er allerede beplantet. Hvor skal vi plante disse træer?”* Problemet var til at overse: Til trods for afgivne løfter blev næsten alle træer ødelagt. Dette var træer, der var op til hundrede år gamle, dobbelt så gamle som staten Israel! Som en engelsktalende landejer sørgmodigt forklarede mig: *”Vi har med håndkraft vandet disse planter i hele deres liv.”*

Det var et sørgeligt syn, da maskiner og soldater trak sig tilbage ud på eftermiddagen og efterlod en betragtelig del af landsbyens jorde ødelagt.”

Herudover har Jens Meincke været vidne til militærets brutale nedrivning af markedet i byen Nazlat. Byen ligger på den såkaldte grønne linje og blev flittigt brugt af både israelere og palæstinensere. Nedrivningen skete af ”sikkerhedsgrunde” og har taget brødet ud af munden på flere tusinde palæstinensere i Nazlat.

Danske Palæstina-fredsvagter:

Åbent brev

Til Folketingets medlemmer
og udenrigsminister Per Stig Møller

Palæstina Fredsvagter i Danmark protesterer mod den behandling, de internationale fredsvagter bliver udsat for i de besatte områder. Det er ikke første gang, at fredsvagterne bliver udsat for brutale overfald og skyderi. De internationale fredsvagter er i øjeblikket de eneste, der dagligt overvåger den israelske besættelsesmagts handlinger og samtidig forsøger at sikre overholdelsen af Geneve-konventionen. Det internationale samfund er i øjeblikket optaget af den forestående krig mod Irak og ser derfor igennem fingre med de krigsforbrydelser, der dagligt foregår i de besatte områder.

Vi opfordrer derfor Folketinget, regeringen og udenrigsministeriet til at protestere over for de israelske myndigheder mod behandlingen af først og fremmest palæstinenserne, men også mod behandlingen af de internationale fredsvagter i områderne.

Nu er det jeres tur til også at tage et konsekvent ansvar for, at den israelske besættelse og krigsforbrydelserne stopper.

Tæsket og truet på livet af israelsk militær

Under fredsvagters overvågning af Azmut-checkpointet ved Nablus torsdag den 7. januar ved middagstid oplevede den 25-årige danske fredsvagt Tommy Peter Nielsen sammen med tre svenskere, at det israelske militær tilbageholdt 40-50 palæstinensiske mænd, kvinder og børn. Flere af palæstinenserne havde været tilbageholdt siden kl. 6 om morgenen. De havde alle været på vej fra de omkringliggende landsbyer til Nablus for at handle ind eller gå i skole.

Da de fire fredsvagter forsøgte at gå frem mod checkpointet for at overvåge

behandlingen af de mange palæstinensere, åbnede soldaterne ild direkte mod dem. Soldaterne advarede fredsvagterne om, at hvis de fortsatte, ville de blive skudt i benene. Fredsvagterne stoppede op. Soldaterne vendte tilbage til palæstinenserne, hvorefter fredsvagterne igen gik frem mod soldaterne, som atter skød efter dem. Dette gentog sig flere gange. Samtidig skød soldaterne også mod palæstinensere, som befandt sig på de omkringliggende marker. Fredsvagterne så én palæstinenser falde om.

Hårdhændet behandling, arrestationer, udvisninger fra Israel, tørre tæsk, beskydning og trusler på livet - de internationale fredsvagters møde med israelsk militær giver minder for livet.

Tommy fortæller fra sin telefon:

“Jeg ringede på min mobil til det israelske militærs pressecenter for at høre, om der var udgangsforbud eller lukkede områder omkring Nablus. Det afkræftede de, og de var temmelig overraskede over at høre, at palæstinenserne og vi alligevel blev beskudt.”

Ved halvtretiden tvang soldaterne 10 af kvinderne tilbage til deres landsby sammen med to af svenskerne. Da de forlod stedet, skød soldaterne vildt hen over hovedet på dem. To af soldaterne sprang frem mod gruppen og slog en kvinde flere gange med deres geværer.

“Dette er vores land,” bønfalet kvinden, mens soldaten slog hende. “Vi ønsker bare at komme hjem.”

Tommy forsøgte at protestere og blev brutalt overfaldet og banket af tre af soldaterne. Befalingsmanden var den værste; han nikkede bl.a. Tommy en skalle med sin hjelm.

Ved femtiden fik resten af kvinderne deres id-kort tilbage, men blev tvunget til at gå til Nablus. Nu var dagen gået, og kvinderne ville selvfølgelig hjem til landsbyerne, men det måtte de ikke. De bad så Tommy og den anden fredsvagt om at følge dem på vej. De tilbageværende palæstinensiske mænd stod herefter alene tilbageholdt af soldaterne.

Tommy opholder sig stadig i Nablus, hvor han af en læge har fået konstateret hjernerystelse. Fredag agter han at indsende en klage over hændelsen og overfaldet til de israelske militære myndigheder.

Denne historie er ikke enestående. Så sent som for to dage siden blev en anden dansk fredsvagt, Lasse Schmidt, truet på livet af en israelsk soldat ved det samme checkpoint ved at få presset et automatgevær mod tindingen. Han var ligesom Tommy i færd med at overvåge behandlingen af palæstinenserne ved checkpointet.

De internationale fredsvagter, i Palæstina organiseret gennem International Solidarity Movement (ISM), har siden den 2. intifadas start i september 2000 taget til de besatte områder. Med ikke-voldelige midler forsøger vi at afbøde overgrebene mod den civile befolkning og overvåge, at Genevekonventionen overholdes.

Dagligt udsættes palæstinenserne for ydmygelser og grov chikane:

- Konstante udgangsforbud, hundreder af checkpoints og vejspærringer, som forhindrer bevægelse.

- Brutale hus til hus-undersøgelser.

- Konfiskation af huse, jord, biler, bilnøgler, penge, id-kort m.v.

- Daglig skyderi mod så vel bebyggelse som indbyggere. Hver eneste dag dræbes civile palæstinensere - ofte børn under 14 år.

- Tusinder fængsles på ubestemt tid uden juridiske rettigheder.

- Huse nedrives eller sprænges i stykker som kollektiv straf.

- Arbejdspladser bombes under påskud af at være ammunitionsfabrikker.

- Ambulancer forhindres kørsel, og deres chauffører beskydes og tæves.

- Børn i skoler angribes med tåregas, når soldater “keder sig”.

- Palæstinensere, der forsøger at krydse checkpoints, udsættes for en grotesk lodtrækning, hvor de skal trække en lap papir i en hat: Trækker de en rød, får de ikke lov at komme igennem. Er den grøn, får de lov at fortsætte, men er den gul, får de tæv.

Vi har som fredsvagter gennem vores tilstedeværelse valgt, som de eneste internationale observatører med undtagelse af TIPH i Hebron, at sikre, at verdens øjne ser, hvad der sker. Enhver dansker, som tager af sted er klar over risikoen ved at være i området. Alligevel bør udenrigsministeriet og den danske ambassade i Tel Aviv protestere og gribe ind, når danskere bliver udsat for overgreb fra de israelske besættelsestropper. Samtidig må jeres pligt som ansvarlige politikere være at presse de israelske myndigheder, så uhyrlighederne ophører og grundlaget for en egentlig fredsproces kan skabes.

Til trods for, at al opmærksomhed i disse dage er rettet mod Irak, vil danskere stædigt fortsætte med at tage af sted som fredsvagter i de besatte områder. I går tog en 19-årig pige fra Århus af sted. Hun bliver om en måned efterfulgt af en 66-årig kvinde fra Helsingør.

Palæstina Fredsvagter

v. Bent Erik Krøyer

og Gitte Rasmussen

info@palestinafredsvagter.dk

Foghs næste mål

Mens regeringen har mere end travlt med at forberede dansk deltagelse i USA's terrorkrig mod Irak, ligger den på ingen måde på den lade side, når det gælder planlægningen af de kommende sociale nedskæringer. Der er klar sammenhæng i tingene. Prisen for den danske krigspolitik og støtten til de danske våbenproducenter og krigsprofitører skal betales af den danske befolkning.

Det fremgår af den nyeste budgetredegørelse fra finansministeriet. Her fastslår man, at Danmark har verdens næststørste offentlige sektor målt i forhold til, hvad landet tjener. Et forhold, der skal gøres noget effektivt ved - ikke via nedskæringer på de militære udgifter og bistandshjælpen til det danske erhvervsliv, men via nye sociale forringelser.

Regeringen har sat navn på de områder, der først og fremmest skal mærke nedskæringskniven i den kommende periode. Som offer nummer ét kommer folkeskolen, som efter regeringens mening er alt, alt for kostbar. Bevilningerne til skoleområdet skal barberes kraftigt - med en række nye forringelser af undervisningen til følge.

Ifølge finansministeriets seneste budgetredegørelse ligger på Danmark på en suveræn førsteplads inden for EU, når man ser på, hvor mange penge der bruges pr. elev i 1.-6. klasse. Derfor må og skal udgifterne til folkeskolen

Højregeringen har nu udpeget de områder, som først og fremmest skal flås af nedskæringskniven i den kommende tid. Det er først og fremmest folkeskolen, sundhedssektoren og kontanthjælpen, der skal udsultes yderligere.

presses yderligere i bund, nedskæringerne på skoleområdet skal fortsætte, uanset det åbenlyse behov for flere penge til folkeskolen. Ikke mindst klager regeringen over for få elever pr. lærer i klasserne. En ting, der skal ændres radikalt.

Ud over folkeskolen er det sundhedssektoren og kontanthjælpen, der især står for skud. Det er de områder, hvor udgifterne ifølge regeringen er steget mest de seneste 10 år. De kommende økonomiske aftaler (håndfæstninger) mellem staten (regeringen), amterne og kommunerne vil – ud over et generalangreb på folkeskolen – pålægge amterne og kommunerne til at gennemføre kraftige nedskæringer inden for sundhedssektoren samt drastiske forringelser af kontanthjælpsmodtagernes levevilkår.

Flere danske soldater i krig på amerikansk side (danske fly deltager i de amerikanske bombetogter i Afghanistan) og fortsat nedskæringspolitik er, hvad den almindelige befolkning har at se frem til. Bomber og sociale barberinger: den klassiske opskrift på imperialistisk politik.

Elever: Klar til ny udrykning!

Arbejdsløshed og nedslidning tvinger folk på efterløn

En ny Metal-undersøgelse peger på, at det især er arbejdere, som på grund af deres alder og som følge af års nedslidning på arbejdsmarkedet kasseres af arbejdsgiverne, der går på efterløn. Langt de fleste medlemmer af Metal, der gik på efterløn sidste år, var arbejdsløse uden reel udsigt til at komme i arbejde igen. Kasseret af arbejdsgiverne, altså udstødt fra arbejdsmarkedet.

De gentagne påstande om, at efterlønsordningen stadig er for god og misbruges af arbejdere, der går på efterløn, skønt de sagtens kunne fortsætte på deres arbejdsplads bliver skudt i sænk i en undersøgelse, som Dansk Metal har foretaget. Folk trækker sig ikke frivilligt tilbage, før de når pensionsalderen, for at leve fedt på efterløn. De tvinges derimod til at gå på efterløn som følge af arbejdsløshed og nedslidning.

Det er ikke de ældre arbejdere, som har et fast job, men først og fremmest de arbejdsløse ældre, som går på efterløn. 82, 6 procent (fire ud af fem) af de ældre metalarbejdere, som valgte at gå på efterløn i 2002, var arbejdsløse. Folk, der var udstødt på grund af alder. Mere end halvdelen havde været arbejdsløse i over et år. Udsigterne til nyt arbejde var mere end ringe.

Arbejdsløshedens fortsatte og nu igen voksende hærgen rammer ældre arbejdere hårdt. Trods den megen tale om virksomhedernes sociale ansvarsbevidsthed og såkaldte nye seniorpolitik kasseres de ældre arbejdere stadig i stort omfang. Er du oppe i årene, så er arbejdsgivernes ordre, at du er fyret, ud af klappen, vi kan ikke bruge dig længere. Det er den mest udbredte form for seniorpolitik i dagens Danmark.

Samtidig er udbytningen og nedslidningen af arbejdskraften ikke blevet mindre. Hvor mange der er gået på efterløn, fordi de fysisk og psykisk er totalt slidt i bund efter et langt arbejdsliv, fremgår ikke af undersøgelsen.

751 metalarbejdere gik på efterløn sidste år. 620 var arbejdsløse. Kun 131 sagde deres arbejde op for at gå på efterløn. Når det i høj grad er arbejdsløse, der "af sig selv" vælger at gå på efterløn, så lyder kampagnen for nye forringelser af efterlønsordningen unægtelig endnu mere hul. At ville sikre flere mennesker, der står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Problemet er, at de ældre arbejdere kasseres fra arbejdsmarkedet som ubrugelige eller slides ned til sokkeholderne, at de tvinges til at tage mod tilbudet om efterløn - ikke, at folk ikke vil arbejde og udnytter en, som det igen og igen hævdes, alt for god efterlønsordning til at trække sig alt for tidligt tilbage fra arbejdsmarkedet.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Den fabrikerede og den virkelige Irak-krise

Af Edward Herman

Med tilstrækkelig magt og dristighed er det muligt for en aggressiv og overoprustet stat at fabrikere en krise og foregive, at krisen skyldes det truede offer snarere end aggressorstaten. I dag har de Forenede Stater ikke blot fabrikeret en krise, men to: Den første er Saddam Husseins angivelige vægring ved at afruste; den anden er Nordkoreas forsøg på at erhverve sig kernevåben.

Den første **VIRKELIGE** krise er de Forenede Staters beslutning om at angribe Irak, afsætte Saddam Hussein og etablere et afhængigt regime i dette land OG det "internationale samfunds" fraværende modstand mod denne åbenlyse aggressionsplan, der er en krænkelse af FN's charter.

Den anden **VIRKELIGE** krise er det internationale samfunds manglende kritik af Bush-administrationens erklærede planer om at militarisere rummet, om at afvise atomsprængningsforbudet og kernevåbenspredningstraktaterne, om at true med forebyggende krige for at undertrykke udfordringer af dets dominans og om at raffinere og muligvis bruge kernevåben. Nordkoreas atomplaner følger klart i kølvandet på disse udviklinger tillige med USA's udpegning af Nordkorea som en del af "ondskabens akse"; den nordkoreanske "trussel" er således afledt og ubetydelig i sammenligning med den, som den store voldsmand repræsenterer.

Der er en tredje **VIRKELIG** trussel, der kan henføres til den store voldsmand, nemlig den aktuelle alvorlige etniske udrensning, der gennemføres af den israelske leder i Palæstina under krænkelse af international lov og i opposition til en global enighed. Denne dødelige proces er taget til under beskyttelse af Bush-administrationens fripas til "fredens mand" Ariel Sharon, og den afledning, som den irakiske "krise har medført", og den vil måske tiltage yderligere under dække af det

Colin Powells satellitfotos der skulle bevise at Irak besider masseødelæggelsesvåben, beviste ingenting. Det er USAs og Israels masseødelæggelsesvåben der truer freden.

Se også side 22

amerikanske angreb på Irak. Denne tredje virkelige trussel er tæt forbundet med den første, ikke kun operationelt, men hvad angår hensigt, eftersom adskillige højtstående embedsmænd i Bush-administrationen har "dobbelte loyaliteter" og i det mindste delvis tjener Likud-israelske interesser.

Ifølge Bush-administrationens propagandastrøm er dens "tålmodighed" med Saddam Hussein imidlertid brugt op, og under henvisning til hans "voksende trussel" (Bush) må han fjernes med magt. Denne "krise" er fuldstændig opfundet af Bushs embedsmænd, på samme måde som Guatemala-krisen i 1954 var baseret på en angivelig Sovjet-aggression ved stedfortræder, hvilket var fabrikeret. Alle Bush-administrationens argumenter er fejlagtige eller irrelevante, og det "internationale samfund" er igen nødt til at gøre sig store anstrengelser for at berolige og inddæmme voldsmanden. Dette internationale samfund har imidlertid ikke vist mandsmod til direkte at gå imod ham, og de ynkelige bestræbelser på at pacificere ham via et revideret inspektions-system har faktisk givet ham yderligere

ammunition - han er "gået med til" inspektionerne, så hvad mere kan man bede ham om, før han gør, hvad han under alle omstændigheder har planlagt at gøre?

At Saddams "masseødelæggelsesvåben" truer USA's nationale sikkerhed, er latterligt - selv hvis han har nogle få af den slags våben (hvilket ikke er bevist), har han ikke noget affyringssystem, der vil kunne nå de Forenede Stater, og han ønsker næppe at begå selvmord. På den anden side truer amerikanske masseødelæggelsesvåben ikke alene Irak, men alle andre, der kommer på tværs af administrationen, som endog har en erklæret hensigt om forebyggende angreb på fjender efter eget valg og under tilsidesættelse af international lov.

Saddam Hussein udgør bestemt en trussel for sine naboer, men meget mindre end Israel, der har meget større militærmagt, og som endnu vigtigere er under beskyttelse af de Forenede Stater, der har sanktioneret adskillige israelske angreb på naboer, systematisk etnisk udrensning i de besatte områder og Israels erhvervelse af et stort arsenal af masseødelæggelsesvåben. Saddam kan ikke rykke sig en tomme over grænserne, fordi de Forenede Stater venter på at slå tilbage; men Israel kan gøre det, fordi de Forenede Stater regelmæssigt nedlægger veto mod enhver fordømmelse af israelske invasioner og ikke vil afvente et forsøg på at tilbageholde Israel med magt.

Saddam blev rigeligt forsynet med masseødelæggelsesvåben af de Forenede Stater og Storbritannien i 1980'erne, da han bekæmpede Iran, så tilsyneladende er hans besiddelse af dem ikke under alle omstændigheder truende, men kun når de ikke tjener accepterede amerikansk-britiske formål. Det er velkendt - om end ikke rapporteret og

behandlet i de amerikanske medie - at de Forenede Stater inddrog den 12.000 sider lange Irak-rapport om dets massedestruktionsvåben for at fjerne omkring 8.000 sider, der detaljeret gengav amerikanske og andre vestlige landes selskaber og officielle leverancer af masseødelæggelsesvåben til Irak i tidligere år. At lade dette materiale stå ville have vist amerikanske accept af de våben, hvis besiddelse nu fordømmes som en enorm trussel, hvilket demonstrerer, at den påståede trussel er et åbenlyst hykleri.

Siden 1980'erne og under indtryk af krig, sanktioner og inspektionsregime er Iraks militære kapacitet og WMD blevet drastisk reduceret ifølge højt placerede inspektører, der hævder, at mindst 90-95 pct. af Saddams lager af kemiske våben er blevet ødelagt, og IAEA (Det Internationale Atom Energi Agentur) anfører i 1998 - og så sent som den 27. januar 2003 - at han ikke har kernevåben eller et meningsfuldt kernevåben-program (Bushs påstand i hans tale om nationens tilstand, om at Saddam "havde" sådan et program og "var i færd med at arbejde" på metoder til at berige uran, er derfor vildledende om ikke direkte løgnagtig). Saddams "trussel" må derfor være meget mindre end i den periode, hvor han brugte masseødelæggelsesvåben med amerikansk og britisk accept. At han nu udgøre en "voksende trussel", der retfærdiggør en krig, er derfor en forvanskning af kendsgerningerne og et dække for en halvt skjult dagsorden.

Der er også den påstand, at Saddam Hussein har fremkaldt en "krise" med sit manglende samarbejde med inspektionssystemet og undladelse af at afkravte og adlyde sikkerhedsrådets bestemmelser. Men inspektionssystemet har på samme måde som "forordning om massedestruktion" altid været en amerikansk-britisk mekanisme til afstraffelse af Irak, indtil der var et "regimeskifte." Adskillige amerikanske embedsmænd har sagt, at sanktionerne ikke vil blive hævet, før Saddam er fjernet. Dette har været en krænkelse af den oprindelige overenskomst fra 1991, der tog sigte på tidsbegrænsede inspek-

*Mohammed ElBaradei og Hans Blix.
"Manglende samarbejde" med
våbeninspektørerne er simpelthen et
amerikansk krigspåskud.*

tioner, og som ikke nævnte det forlangte regimeskifte. Alle deltagere undtagen de Forenede Stater og Storbritannien har følt, at en 90-95 procents fjernelse af masseødelæggelsesvåben var tilstrækkeligt; og det er værd at gentage, at de partnere, som har været uenige, er dem, der mest rundhåndet forsynede Irak med disse våben i 1980'erne, og som modsatte sig alle fordømmelser af Saddam for brug af dem!

Den juridiske grundlag for anklagerne imod Irak er derfor fatalt kompromitteret af det faktum, at adskillige amerikanske og britiske krænkelse af Sikkerhedsrådets resolution 687 - der udover at påtvinge af det ulovlige mål om regimeskift omfatter brugen af inspektioner til at lokalisere militære mål, der ikke er masseødelæggelsesvåben (for nylig indrømmet af den gennem lang tid udøvende formand for UNSCOM Rolf Ekeus), den ikke autoriserede "no-fly-zone"-patruljering og angreb, og forvandlingen af sanktionssystemet til en form for afstraffelse af et helt folk med enorme civile tab. Det skinhellige amerikansk-britiske krav om gennemførelse af Sikkerhedsrådets resolutioner går da også stik imod deres dobbelte standard i denne sag: Israel har ikke blot tilladelse til at erhverve masseødelæggelsesvåben, det kan gentagne gange ignorere sikkerhedsrådets bestemmelser uden nogen form for afstraffelse.

Den forestående krig er derfor baseret på overvejelser, der intet har at gøre med Saddams diktatur eller militære

trussel. Centrale medlemmer af Bush-administrationen har bekendtgjort deres intention om at "vælte Saddam Hussein" allerede i 2000 med udsendelsen af the Project for the New American Century, den af Robert Kagan og William Kristol redigerede bog med titlen Present Dangers, hvor Saddams militære trussel og masseødelæggelsesvåben dårligt nok nævnes, mens behovet for at kontrollere et vigtigt ressourcerigt område blev åbent indrømmet. Disse og andre embedsmænd under Bush har også været berygtede for deres stærke støtte til Likud og israelsk etnisk udrensning, hvor tre af dem - Richard Perle, Douglas Feith og David Wurmser - endda har bidraget til et strategipapir for den israelske premierminister Netanyahu i 1996. Bush-administrationens beskyttelse af Sharons statsterrorisme og det truende angreb på Irak er i god overensstemmelse med israelske ekspansionistiske interesser. Denne faktor sammen med ønsket om at drage fordel af militær overlegenhed for at vise verden, hvem der bestemmer, at få greb om kontrollen med et olierigt område og at skaffe sig et dække for Bushs hjemlige politik, giver os de virkelige motiver bag fabrikationen af Irak-"krisen".

Den desperate Bush-administration har foretaget en søgen efter antagelige grunde til at "vælte Saddam Hussein" - bånd til Al Qaeda, aversion imod diktatur og bekymring for irakerne, Saddam som en voksende trussel, undvigelse af inspektioner og manglende respekt for sikkerhedsrådsresolutioner osv. Men det er kun undskyldninger, nogle falske, nogle trivielle og alle dybt hykleriske, tilrettelagt for at retfærdiggøre en aggression, der udelukkende er baseret på andre politiske og strategiske overvejelser.

Edward Herman er professor Emeritus ved The Wharton School, University of Pennsylvania. Han er økonom og medianalytiker. Han er forfatter af talrige bøger og har senest udsendt bogen The Myth of The Liberal Media: an Edward Herman Reader.

*ZNet Commentary 3. februar 2003
Oversættelse: Hans Pendrup*

Hysterisk skrål om islamister

Af Michael Jensen

Tidspunktet for en krig mod Irak nærmer sig hastigt, og krigsmodstanden i så vel Danmark som i hele verden vokser og vokser og har allerede, før at krigen er gået i gang, nået en ret omfattende størrelse og styrke. Derfor er det også så meget desto vigtigere netop nu at være på vagt over for forsøg på at skabe forvirring og splittelse i krigsmodstanden, hvilket ikke kan gøre andet end at svække den og dermed styrke de olietørstige imperialister og deres støtter i deres modbydelige forehavende.

En sådan splittelse og forvirring er, hvad bl.a. det såkaldte Irans Arbejderkommunistiske Parti (Worker-communist Party of Iran, WPI) forsøger at skabe. Gennem bl.a. en række indlæg formuleret i en særdeles giftig tone i debatten på venstrefløjssportalen www.modkraft.dk vil WPI sørge for, at "politisk islam", som i WPI's virke er centrum for alt politisk arbejde og defineres som "en politisk bevægelse, der baserer sin identitet, ideologi og synspunkter på islam, og som kæmper for politisk magt", ikke deltager i modstanden mod krigen.

I praksis fører WPI dog ikke blot et korstog mod alle politiske organisationer, der i større eller mindre udstrækning har et islamisk udgangspunkt, men simpelthen mod religionen islam og troende muslimer generelt. Selv folk som Sherin Khankan og Mona Sheik fra Det Radikale Venstre, der begge bekender sig til islam (og integration), udsættes pga. deres religiøse tilhørsforhold for hysteriske angreb fra WPI.

I WPI's perverterede logik bliver man misbrugt til støtte for "islamisk terrorisme", hvis man i en fredsdemonstration går ved siden af en muslim, der råber "Gud er stor". Stakkels dem, der som mig har tænkt sig - uanset hvad - at vise deres vrede og foragt over for USA's regering og støtte til det irakiske folk foran den amerikanske ambassade den 15. februar kl. 12!

For dem, der kender lidt til WPI (stiftet i 1991 som et parti, der med den af WPI udråbte store "marxistiske" tænker og nu afdøde Mansoor Hekmat som formand og chefideolog programmatisk

Muslimer er blevet en integreret del af antikrigsbevægelsen, men også erklæret progressive hetzer.

tager afstand fra alle socialismens erfaringer undtagen perioden i Rusland fra 1917 og frem til midten af 1920'erne, altså kort efter Lenins død i 1924, kommer partiets igangværende forsøg på ud fra tilsyneladende venstre-positioner at aflede krigsmodstanden ved uafbrudt at himle op om "politisk islam" ikke som nogen overraskelse.

WPI spillede også på de tangenter under Afghanistan-krigen i 2001. Her ville partiet - i stedet for en kraftfuld og 100 procents modstand mod USA's og NATO's åbne aggressionskrig - ustandseligt sætte fokus på det reaktionære Taliban-styre og erklærede helt forrykt, at "antikrigsbevægelsen legitimerer politisk islam". En uges tid efter aggressionskrigens begyndelse, nemlig den 15. oktober 2001, vedtog partiet sågar en resolution, der netop ikke fordømmer USA's og NATO's aggression, men blot fordømmer "ethvert angreb på civile, byer, infrastruktur ..." (sic!). For WPI var det altså helt i orden, at USA og NATO bombede Afghanistan i stumper og stykker (og fortsat gør det - nu med danske F16-fly). De skulle bare undgå at ramme civile!

Kigger man lidt nærmere på WPI's hjemmeside og publikationerne dér, så bemærker man, at kampen for sekula-

risering indskrænkes til kampen mod "politisk islam" (med udgangspunkt i det reaktionære iranske præstestyre).

Endvidere udråber WPI - "pudsigt nok" sammen med Israel, USA og EU - palæstinensiske modstandsbevægelser som Hamas som "islamiske terrororganisationer", og den "islamiske" terror fra palæstinensiske modstandsfolk slås i hartkorn med Israels statsterrorisme.

En anden ting, der er værd at bemærke, er WPI's holdning til den tjettjenske befrielseskamp. I forhold til gidseldramaet i teatret i Moskva i november 2002 mener WPI fx, at "*de, der forsøger at retfærdiggøre denne aktion ved at referere til den russiske hærs grusomheder i Tjetjenien, stiller sig i praksis på samme side som inhumane kriminelle bander og nærer politisk islam og islamiske terrorister ... det er klart, at den russiske regering var nødt til at forsøge at befri gidslerne og tilintetgøre gidseltagernes plan ... den eneste vej ud af denne situation (krigen i Tjetjenien, MJ) er den fuldstændige sejr over de islamiske grupper og at tilskynde den russiske regering til at respektere det tjettjenske folks fundamentale rettigheder ...*".

De udtalelser er mere højredrejede end Danmarks konservative udenrigsministers og kunne være sagt af de mest reaktionære og fascistiske kredse her til lands. Ikke med ét ord nævner WPI, at det, der rent faktisk foregår i Tjetjenien, er en kamp mellem besættede og besatte, dvs. at det af den russiske imperialisme undertrykte tjettjenske folk, inkl. de frihedskæmpere, som kæmper med "Koranen i hånden", fører en fuldt ud retfærdig befrielseskamp mod den russiske besættelse.

For alle, der kalder sig kommunister - og det gør WPI - og dermed har det klasseløse kommunistiske samfund som endeligt politisk mål, er det børnelærdom, at dette ikke kan opnås uden konsekvent kamp mod og sejr over imperialismen. Dette gør bare WPI's konstante fokus på "politisk islam" på bekostning af imperialismen, og i særdeleshed den kraftige undervurdering af den amerikanske, endnu mere suspekt.

Desuden kan det konstateres, at der

er en bemærkelsesværdig overensstemmelse mellem WPI's politiske hovedlinje og den amerikanske imperialismes politiske generallinje, dens "krig mod terror", der ikke mindst retter sig imod den arabiske og hovedsageligt muslimske verden, mod Mellemøsten, hvor olien primært ligger. De to linjer går fint hånd i hånd; mens USA bomber lande med overvejende muslimske befolkninger i smadder og sikrer sine olieforsyninger i skarp konkurrence med andre røveriske imperialistmagter, hyler og skriger WPI om "islamisk terrorisme" fra en "progressiv og mellemøstlig" vinkel. Det er på alle måder dybt perverst og reaktionært.

I hjemlandet Iran, hvortil WPI "utroligt nok" kan få lov til at sende det ugentlige program "For a Better World" fra den eksiliranske, amerikansk baserede og pro-monarkistiske satellit-tv-station Channel One, arbejder WPI i rollen som pro-imperialistisk venstrefløjsprovokatør, der aldrig kan samle nogen folkelig opbakning bag sin egen pro-imperialistiske politik, men til gengæld gennem sit falske kommunistiske ansigt både hæmmer udviklingen af en ægte progressiv og kommunistisk bevægelse i Iran og forsøger at lede det iranske folks voksende modstand mod det reaktionære præstestyre over i støtte til hele den sump af pro-amerikanske kræfter, der samler sig omkring den gamle shahs søn, Reza Pahlavi, som nu bor i - ja rigtigt gættet - USA. I Iran arbejder WPI simpelthen for den amerikanske imperialismes interesser.

I Vesten, herunder Danmark, har WPI forholdsvis let spil til at kunne hamre løs og forvirre med sine afledningsmanøvrer, idet WPI's opposition til det reaktionære iranske mullah-styre, dets "fordømmelse" af USA og Israel og den flygtningestatus, som dets medlemmer har, udnyttes som et "uomtvisteligt bevis" på WPI's 100 pct. progressive karakter over for danske og vestlige venstrefløjsorganisationer - og de fleste af dem falder desværre for det, fordi de hverken kender nok til partiet eller til de politiske forhold omkring Iran.

Forkortet. Indlægget i sin helhed findes på www.kpnet.dk - med udførlige noter og kildehenvisninger.

Forstærk modstanden mod USA-imperialismen

Verden står over for den værste trussel mod verdensfreden siden 2. verdenskrig

Med bombningerne af World Trade Center fik Bush-administrationen og de ledende finans- og industrikredse i USA den undskyldning for krig, de længe havde ønsket. Målet er det totale verdensherredømme. Med udpegningen af en række 'slyngelstater', med sin 'slå først'-strategi og sin trussel om angreb med "små" taktiske atomvåben overalt på kloden truer USA åbenlyst alle verdens nationer og folk med mord og brand, hvis de ikke danser efter USA's pibe. Sønderbombningen af Afghanistan var blot det første skridt. Nu står Irak for tur. Målet er olie. For den, der kontrollerer verdens olieressourcer, kontrollerer verdensøkonomien.

Danmark er i krig i Afghanistan - og den danske regering har erklæret sin fulde opbakning til hele USA's strategi, herunder støtte til krigen mod Irak.

Regeringens krigspolitik står i direkte modsætning til befolkningen, hvor der nu er et klart flertal imod krigen. Fogh-regeringen og de danske industri- og finans kredse håber på, at der skal falde lidt krummer af fra de riges bord. Især A. P. Møller-koncernen har direkte fingrene i olietønden, med sit tætte samarbejde med de amerikanske oliekoncerner og med USA's forsvar og regering.

Den danske krigsdeltagelse skal finansieres. For at få krigsbudgettet til at hænge sammen introduceres stadig større sociale nedskæringer. I Århus amt og kommune har vi allerede set forsøgene på at lukke flere sygehuse, nedskæringer på dagplejen, børnehaverne osv. Og nu meldes der om lukning af adskillige skoler. På trods af det påståede skattestop bliver skatte- og afgiftsbyrderne for den almindelige borger stadig tungere. Det er os, der skal betale krigens omkostninger.

Arbejderpartiet Kommunisterne i Østjylland opfordrer alle til forstærket modstand mod USA's krig om olie

og verdensherredømme, til forstærket modstand mod Fogh-regeringens krigsdeltagelse og dens krigsbudget.

De unges krigsmodstand er af væsentlig betydning og under hurtig udvikling. Ungdommen har afgørende betydning for at mobilisere resten af den danske befolkning til modstand mod krigen, ligesom civil ulydighed er et kendetegn for ungdommen. Mens de unge bliver tvunget til underbetalt arbejde herhjemme, skal de sendes i krig, når USA kalder. De unge må nægte at deltage i krigseventyret.

Arbejderklassen har en særlig rolle at spille i modstanden mod krigen og krigsbudgetter. De danske arbejdere kan kontrollere produktionen og har magten til at bekæmpe Foghs sociale nedskæringer og indgrebene i arbejderne hævdevundne rettigheder.

Palæstina her været besat i mere end 50 år. Israel har gennem det sidste år sat militært ind på en 'endløsning' på, hvad Israel kalder det palæstinensiske problem. Nedskydninger og fordrielse af palæstinenserne har været dagligdag. Israel har planmæssigt bemægtiget sig stadig større områder af palæstinensisk ejet jord. Siden 11. september 2001 har det israelske militær dagligt angrebet den palæstinensiske civilbefolkning med kampvogne, kamphelikoptere og vilkårlige likvideringer. Unge mænd og drenge har været de foretrukne mål, men hverken gamle, kvinder eller børn har undgået de israelske kugler og raketter. Israel har iværksat en regulær massekrig på palæstinenserne.

Med genvalg af krigsforbryderen Sharon som leder er der lagt op til yderligere krigshandlinger mod civilbefolkningen, og massakrerne kan fortsætte.

For folkenes selvbestemmelse, fred og socialisme

APK-Østjylland

E-post: apk.aarhus@tdcadsl.dk
Tlf. 86 18 40 06

Powells Irak-billeder beviser ... ingenting

Pressemeddelelse

En dansk ekspert har foretaget en analyse, der tilbageviser de billedmateriale, som den amerikanske udenrigsminister Colin Powell fremlagde for FN's Sikkerhedsråd sidste uge som dokumentation for, at Irak skjuler masseødelæggelsesvåben.

Analysen er foretaget af Rasmus Ole Rasmussen, som er lektor på Institut for Geografi og Internationale Udviklingsstudier ved Roskilde Universitetscenter. Han beskæftiger sig med Nordatlantiske Regionalstudier (NORS) og hans interesseområder omfatter bl.a. "remote sensing", hvor man foretager videnskabelige analyser af satellit- og flybilleder.

Rasmussen påpeger, at det er Powells ord som i realiteten har bragt budskabet, medens billedmaterialet blot har fungeret som et sideløbende illustrationsmateriale eller staffage.

Den amerikanske udenrigsministers billeder udgør altså ikke utvetydig dokumentation for hans påstande mod Irak.

Dels er billedkvaliteten så ringe at der er mange detaljer, som ikke kan skelnes. Dels drejer det sig i nogle tilfælde om tegninger, som ikke nødvendigvis repræsenterer noget som helst, der findes i den virkelige verden.

Der er intet der tyder på at satellitbillederne er blevet manipulerede eller på anden måde bearbejdet med henblik på at fremme argumentationen. Til gengæld kan indholdet af fotobillederne fortolkes på mange forskellige måder.

Køretøjer, som skulle være til fjernelse af forurening ved en række bunkers med kemisk ammunition, kunne lige så godt være en hvilken som helst anden type køretøjer. Om køretøjerne bringer eller fjerner produkter, mandskab, medarbejdernes frokost, en kasse kolaer eller hvad det måtte være, er det

umuligt at afgøre. Et billede, som angiveligt viser en træningslejr, hvor terrorister med forbindelser til Osama bin Laden fremstiller gift og eksplosiver, kunne lige så godt være en feriekoloni for irakiske skolebørn eller en virksomhed der producerer tømælk eller damesko, påpeger Rasmussen. Fantasi er grænseløs.

Der er flere af billederne som utvivlsomt kan bruges som udgangspunkt for den videre våbeninspektion, foreslår Rasmussen - hvis de ellers får lov til at gå dem efter i sømmene. Men et meget stort spørgsmål er, hvorfor USA ikke allerede for længe siden har givet våbeninspektorerne de brugbare billeder. Billederne kan under alle omstændigheder ikke uden videre anvendes til at retfærdiggøre et angreb mod Irak.

**Hele analysen kan læses på
Stop Terrorkrigens hjemmeside
www.stop-terrorkrigen.dk**

Antikrigsbevægelsen - kommunisternes perspektiv

Offentligt møde

ONSDAG
DEN 26. FEBRUAR KL. 19
Blågårdens Medborgerhus
Blågårds plads

Oplæg bl.a. ved
Dorte Grenaa
antikrigsaktivist og formand
Arbejderpartiet Kommunisterne
Arrangør: APK København

Stop USA's Krig mod Irak

FAGLIGT NET VÆRK

www.labournet.dk

En ny faglig hjemmeside med aktuell vægt mod den krig som truer.
Der er meget brug for en samlet formidling - et overblik over krigsmodstanden i Danmark og internationalt.

Tilmeld dig allerede nu

APK-SOMMERLEJR 2003

Lørdag den 5. juli til fredag den 11. juli (Nordfyn)

Indsigt - debat - samvær

En aktiv rød sommerlejr - med gode muligheder uanset alder.

Ungdomslejr 2003

DKU holder samme sted sin ungdomslejr

Priser:

Voksne 1140 kr. Reduceret pris
arbejdsløse/studerende/ungdomslejr 900 kr. Børn under 7
gratis, 7-13 270 kr.

Tilmelding og oplysning:

APK-Fyn
Skibhusvej 100, 5000 Odense C
tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

Lad os ryste det socialdemokratiske arvegods af os

Kan vi gøre noget fra eller til? Og har det i det hele taget nogen betydning for dig og mig? Når nu vi alligevel SKAL have den krig, ku' vi så ikke få den overstået hurtigst muligt? Det er nogen af de opgivende bemærkninger, man også støder på for tiden.

For det første: Jo flere, der siger: Ja, vi vil forsøge at gøre noget, des større chancer er der for, at det kan gøre en forskel. Danmark har en ikke lille rolle i det, det nu foregår. Vores regering går i spidsen for en fuldstændig ukritisk accept af alle retningslinjer, der udstikkes fra Washington, og gør sin indflydelse gældende både i EU, FN og i NATO i den retning. Det skal vi sige fra over for. Samtidig deltager vi aktivt i krigen i Afghanistan, hvad der betyder aflastning af amerikanske tropper, og vi står på spring med elitetropper m.m. til en krig. Det skal vi sige fra over for. Vi tillader også, at der fra danske virksomheder, især A. P. Møller, ydes en aktiv krigsforberedende indsats. Det skal vi sige fra over for. Støtten til USA giver sig også udtryk i dansk støtte til stjernekrigsprojektets anvendelse af Thulebasen, et vigtigt led i USA's langsigtede strategi for verdensherredømme. Det skal vi sige fra over for. Endelig må vi forlange af den danske regering, at den entydigt tager afstand fra Sharons krig mod palæstinenserne, en krig, der uløseligt er forbundet med hele situationen i Mellemøsten.

For det andet: Det har i allerhøjeste grad betydning for dig og mig. De udgifter, der er forbundet med den danske oprustning og krigsforberedelse og udgifterne til forøget terrorberedskab og -overvågning, skal jo betales. De bliver

betalt med nedskæringer i udgifterne til skoler, sundhed og bistandshjælp, altså endnu engang af de svageste i samfundet. Samtidig betyder krigsberedskabet over hele verden, at overproduktionskrisen skærpes, fordi forbruget falder. Vi ser det lige nu med stigende arbejdsløshed og øget pres på lønningerne. (Dog stiger krigsproduktionen og det udligner indtil videre noget af faldet).

Den uforbeholdne danske støtte til USA's krigsprojekt betyder også, at i det øjeblik, krigen bryder ud, er vi et krigsførende land. Hvad det kan komme til at betyde af trusler og krigshandlinger her i landet, kan vi kun gisne om, men det er en illusion at tro, at Danmark forbliver uberørt. At danske soldater kommer i krig med alt, hvad det indebærer for dem selv og deres familier med mord, forråelse, forgiftning og psykiske eftervirkninger er også et del af at være krigsførende nation.

Allerede nu må vores børn leve med frygten for, at der bliver krig. Bliver vi først en del af krigen, bliver frygten for at miste forældrene også en del af hverdagen, som den er det i dag for alle irakiske og palæstinensiske børn.

For det tredje: Der er mange forskellige grunde til at tro, at hvis først krigen mod Irak starter, så er der langt igen, før der bliver fred i verden. Lad mig blot nævne et par stykker. Først og fremmest har Bushs National Security Strategy et helt verdensherredømme som mål, så der er ingen som helst grund til at lulle sig ind i en tro på, at krigstruslen fra USA kun drejer sig om at få kontrol med olien i Irak. Det er kun det første skridt på vejen.

Dernæst har Israel efter min opfat-

telse en klar interesse i ved samme lejlighed at få fat på et arabisk landområde, så de har et sted at gøre af de genstridige palæstinensere og selv kan tage fuld kontrol med deres 'hellige land'.

Der er heller ikke nogen grund til at tro, at det kan undgås, at de omliggende arabiske lande bliver involveret på den ene eller den anden måde i krigen; hvad enten det er som amerikanske baser og allierede eller det modsatte vil de eksisterende modsætninger mellem befolkning og styre også uddybes. Og endelig ser vi også nu begyndelsen til nye magtkampe mellem de største lande i verden og USA.

Heldigvis ser vi samtidig en eksplosiv vækst i befolkningernes kamp mod globalisering, krig og monopolernes verdensherredømme. Det er på tide, at jordens befolkning sprænger lænkerne.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Når stillinger

- I et væk oprettes, - og spreder sig som slyngplanter,
- kan enhver bygningsopgave som Øresundsbroen,
- skabe vind over land og ind i kontorerne,
- hvor der lynhurtigt skabes tosserier af jobmæssig karakter,
- og nævne få af mange,
- markedsdirektør, - markedschef, - kommunikationschef,
- og hvad venter os ikke ved kommende
- anlægs, - bygge, - og broprojekter.

NB

LO på banen med NEJ til krig

Fra demonstrationerne i Seattle i 1999 mod de Verdensmagternes topmøde og frem til sen eftermiddag – dansk tid – den 11. september 2001 skærpedes modsætningerne mellem klodens rige og fattige. For første gang i mange år kom modstanden mod den skæve verdensorden til orde. Antiglobaliseringsbevægelserne i de imperialistiske stormagter fik mæle. De gjorde sig synlige med markante og radikale demonstrationer. De voksede og styrkede sig fra by til by – fra topmøde til topmøde.

Den 11. september vendte op og ned på dagsordenen. Fokus drejede væk fra imperialismens undertrykkelse af folkeslagene, og over på kampen mod "terrorismen" – uanset det faktum, at det den dag i dag ikke bevist, at det var Osama bin Laden, der stod bag. Faktum er, at USA havde interesse i den vending!

Da Afghanistan var blevet "omvendt", og USA's marionetdukker indsat, betød det mindre, at bin Laden ikke var blevet "nettet". Olievejen var vundet. Nu vendtes blikket mod Irak med dets mægtige oliereserver. Derefter går turen over Iran, Saudi Arabien...: You name it!

Det er denne krig, der er ved at blive forberedt. Det handler ikke om en diktator Hussein, der blev indsat af USA. Det handler ikke om demokrati, menneskerettigheder eller depression.

Det handler om olie!

Antiglobaliseringsbevægelserne har fundet deres ben igen, og den drejes stadig i stærkere imod imperialismen. Den udløses i stadig større omfang over hele kloden. Modstanden mod USA's forberedte krig – med eller uden Sikkerhedsrådets opbakning – vokser dag for dag.

Alene i Europa varierer krigsmod-

LO-kongressen sidste weekend fortjener ros for dens beslutning om at kalde til kamp imod krigen!

Hidtil har fagbevægelsen udelukkende været præget af den hjemlige andedam: Væk med Venstre – ind med Socialdemokratiet.

Fagbevægelsens holdning til krigen har været en larmende tavshed

Faglig kommentar

standen fra 80 til 95 pct. – fra land til land.

Lørdag den 15. februar forventes den hidtil største antikrigsmanifestation i Danmark!

Den vil favne og udtrykke ungdommens, arbejderes, forældres, intellektuelles osv. protest, harme, vrede og frustration over planerne i alle dets afskygninger. Det er kun borgerlige hyklere – med Anders Fogh i spidsen – der retfærdiggør bombernes drab.

Kampen mod denne uretfærdige krig; kampen for fred fortjener at blive udtrykt og synliggjort i al dens bredde.

Derfor fortjener LO-kongressen sidste weekend al mulig ros for – uden for dagsordenen – dens beslutning om at kalde til kamp imod krigen! Hidtil har fagbevægelsen udelukkende været

præget af den hjemlige andedam: Væk med Venstre – ind med Socialdemokratiet. Fagbevægelsens holdning til krigen har været en larmende tavshed.

Bedre sent end aldrig: LO er imod en ensidig krig. Det er godt! – Rigtigt godt!

Det giver lejlighed til at markere lørdag den 15. februar som den bredest mulige alliance mod krig. Det er der også – ved Gud og Allah – brug for!

EU, og dermed specielt to af de førende magter, Tyskland og Frankrig (samt Belgien) har deres egne interesser i Golf- og olieområdet. De ønsker ikke at se EU som et appendiks til USA. De herskende i EU vil med andre ord tage kampen op. De ønsker at give USA kamp til stregen.

Det er nok i det lys, vi skal forstå, Frankrigs og Tysklands præsidenter. Det er måske også i det lys, vi skal forstå Hans Jensen og LO-kongressen.

LO skal fastholdes på krigsmodstanden. LO må også bringes til at forstå, at krigen ikke legitimeres ved at sikkerhedsrådet giver tilslutning. Fem selvbestaltede magter i Sikkerhedsrådet repræsenterer ikke Verdenssamfundet! FN-charteret giver dem ingen ret til at billige en krig!

Det er fint, at LO indtager en holdning mod krig – med reservationer. Men arbejderklassen kan og skal ikke lægge armene over kors i tro på at LO fører den igennem. LO solgte arbejderklassen under 2. verdenskrig. Det var arbejderklassen, der gik i spidsen for Danmarks befrielse.

Den forberedte krig gælder alle folkeslag – uanset religiøst tilhørsforhold. Det er igen op til arbejderklassen at stille sig spidsen i kampen for fred!

FJ